

บทนำ

กฤตาศน์ฟาวล์ ดับลิม ไอร์แลนด์

หากเดินทางขึ้นไปทางเหนือของเมืองแสนสวยแห่งดับลิน ไม่ถึง
ชั่วโมงก็จะเจอที่ดินของตระกูลฟาวล์ซึ่งเส้นแบ่งเขตแดนแทบไม่เคย
เปลี่ยนแปลงในช่วงห้าร้อยปีที่ผ่านมา

เรามองไม่เห็นตัวกฤตาศน์ฟาวล์จากถนนใหญ่ เพราะถูกบดบังไว้
ด้วยแผงคั้นไอ้กและกำแพงหินสูงทรงสี่เหลี่ยมค้านขนาน ประตูล้อมทำจาก
เหล็กเส้นคดกลิ้งไว้บนเสา หากคุณสามารถได้รับอนุญาตให้ผ่านทางเข้าที่ซ่อน
กระแสน้ำไฟฟ้าไว้อย่างแนบเนียนนี้ ก็จะเจอถนนทางเข้าบ้านรอยกรวดขนาด
เม็กถั่ว ทอควาวคคโค้งน้อยๆ ผ่านสิ่งที่เคยเป็นสนามหญ้าเรียบหรู แต่
ตอนนี้ผู้ดูแลใจปล่อยให้กลายเป็นสวนป่า

ค้นไม้แน่นขนัดเมื่อใกล้ถึงตัวกฤตาศน์ ทั้งคั้นไอ้กและฮอรัส-
เซสตันคสูงลิ่วปะปนกับคั้นแอชและวิลโลว์ที่บอบบางกว่า ร่องรอยเพียง
อย่างเดียวที่บ่งบอกว่ามีคนดูแลคือถนนที่ปราศจากวัชพืชและตะเกียง
สว่างเรืองที่ลอยอยู่เหนือศีรษะราวกับไม่มีสายห้อยหรือสายไฟใดๆ

กฤตาศน์ฟาวล์เป็นสถานที่ซึ่งเคยเกิดการผจญภัยใหญ่ๆ หลายครั้ง

ในรอบหลายร้อยปีที่ผ่านมา แต่การผจญภัยในช่วงไม่กี่ปีให้หลังนี้หนักไปทางที่เกี่ยวกับเวทมนตร์ แม้คนส่วนใหญ่ในครอบครัวไม่รู้เรื่องก็ตาม พวกเขาไม่รู้เลยว่าลือบปีห์ลักถูกทำลายย่อยยับเมื่อกองกำลังแฟรี่ส่งโอรลล์มาสู้กับอาร์ทิมิสผู้เป็นลูกชายคนโตและเจ้าแห่งอาชญากรรม ตอนนั้นอาร์ทิมิสอายุสิบสองปี แต่ตอนนี้กิจกรรมของคนตระกูลฟาวล์ในคฤหาสน์แห่งนี้เป็นเรื่องถูกกฎหมายทั้งหมด ไม่มีกองกำลังพิเศษของแฟรี่บุกเข้ามา ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเอลฟ์โคนจับเป็นตัวประกันอยู่ในห้องใต้ดิน ไม่มีวีแววของเซ็นทอร์ที่กำลังปรับปรุงอุปกรณ์ดักฟังหรือสแกนความร้อน อาร์ทิมิสสงบศึกกับประชาชนชาวแฟรี่แล้ว อีกทั้งสานมิตรภาพอันแนบแน่นกับแฟรี่หลายคนด้วย

แม้กิจกรรมผิดกฎหมายได้ให้อะไรหลายอย่าง อาร์ทิมิสก็สูญเสียอะไรไปหลายอย่างเพราะมันเช่นนั้น คนที่เขารักต้องโศกเศร้า บาดเจ็บ และถึงขั้นโดนจับตัวไปเพราะแผนการของเขา ในช่วงสามปีที่ผ่านมามีพ่อแม่คิดว่าเขาตายไปแล้ว ทั้งที่ตอนนั้นเขากำลังต่อสู้กับคิม่อนอยู่ในลิโม โปกกลับมาทีละสิ่งไปเมื่อพบว่าชีวิตบนโลกดำเนินต่อไปโดยไม่มีเขา แดมตอนนี้เขายังเป็นพี่ชายคนโตของน้องชายฝาแฝดอายุสองปี ชื่อ เบ็กเก็ตต์ กับ ไมลส์ อีกต่างหาก

บทที่ 1

กาแฟดำกับน้ำเชื่อม

อาร์ทิมิสนั่งอยู่บนเก้าอี้เท้าแขนหนังสีแดงเลิศจว
หันหน้าเข้าหาเบ็กเกิ้ลกับไมลส์ แม่ป่วยเป็นไข้หวัด
เล็กน้อยจึงนอนชมอยู่บนเตียง พ่ออยู่กับแพทย์ในห้อง
แม่ ดังนั้นอาร์ทิมิสจึงเข้ามาช่วยสร้างความบันเทิงให้
น้องชายตัวน้อย จะมีอะไรสนุกสนานสำหรับเจ้าตัวเล็กมากไปกว่าบทเรียน
เล็กๆ น้อยๆ

เขาคัดสินใจแต่งตัวเรียบง่ายในชุดเสื้อเชิ้ตผ้าไหมสีฟ้าสว่าง
กางเกงผ้าขนสัตว์สีเทาอ่อน และรองเท้าหนังสันเตี้ยยี่ห้อกุชชี ผมสีดำ
เสยเปิดหน้าผาก ปั่นสีหน้าให้ดูร่าเริงแบบที่เคยได้ยินว่าเด็กๆ ชอบ

"อาร์ทิมิสอยากเข้าห้องน้ำเหรอ" เบ็กเกิ้ลสงสัย เขานั่งขัดสมาธิ
อยู่บนพรมตุนิเซีย สวมแค่เสื้อแขนงูคเป็นอนเทหญาที่เจ้าตัวคิงลงมากอง
อยู่เหนือเขา

"เปล่า เบ็กเกิ้ล" อาร์ทิมิสพูดด้วยน้ำเสียงร่าเริง "ฉันกำลัง
พยายามทำหน้าที่ว่าเริง ว่าแต่นายควรวีใส่ผ้าอ้อมไม่ใช่หรือไง"

"ผ้าอ้อม" ไมลส์พ่นลมหายใจเสียงดัง เขาฝึกนั่งชักโครกเองตั้งแต่

อายุสิบสี่เดือน โดยใช้สารานุกรมวางซ้อนกันเป็นบันไดป็นขั้นไปบนฝารองชักโครก

"ไม่เอาผ้าอ้อม" เบ็กเก็ตต์ทำปากยื่น พลังตบแมลงวันเป็นๆ ที่คิออยู่บนเกลียวผมสีทองเหนียวหนึบ "เบ็กเก็ตต์เกลียดผ้าอ้อม"

อาร์ทิสคิดว่าคนเลี้ยงไม่น่าจะลืมนิใส่ผ้าอ้อมให้เบ็กเก็ตต์ เขาสงสัยว่าตอนนี้มันไปอยู่ที่ไหนกันแน่

"ก็ได้ เบ็กเก็ตต์" อาร์ทิสพูดต่อ "เราเก็บเรื่องผ้าอ้อมขึ้นหิ้งไปก่อน แล้วเข้าบทเรียนวันนี้กันเลย"

"ช็อกโกแลตอยู่บนหิ้ง" เบ็กเก็ตต์พูดพลางยกมือเหยียดนิ้วขึ้นไปทำท่าคว่ำช็อกโกแลตในจินตนาการ

"ใช่ๆ ค่ะ บางครั้งก็มีช็อกโกแลตอยู่บนหิ้ง"

"กาแฟดำด้วย" เบ็กเก็ตต์พูดเสริม เขาชอบกินอาหารรสชาติผสมผสานกันแบบแปลกๆ รวมถึงกาแฟผงกับน้ำเชื่อม ถ้าเป็นไปได้ก็จะผสมอยู่ในถ้วยเดียวกันด้วย ครั้งหนึ่งเบ็กเก็ตต์หาทางดักกินได้หลายช้อนก่อนโดนแย่งจากมือ เด็กน้อยนอนไม่หลับไปยี่สิบแปดชั่วโมง

"เราจะเรียนคำศัพท์ใหม่ๆ ได้หรือยังล่ะอาร์ทิส" ไมลส์ถาม เขาอยากกลับไปหาพวกเชื้อราในห้องนอนเดิมทน "ฉันกำลังทศรอง อยู่กับศาสตราจารย์ไพรมेटนะ"

ศาสตราจารย์ไพรมेटคือตุ๊กตาลิงและบางครั้งก็เป็นผู้ช่วยของไมลส์ด้วย ส่วนใหญ่ตุ๊กตาคำนี้นักยักอยู่ในกระบอกแก้วบอโรซิลิเกตบนโต๊ะสำหรับทศรอง อาร์ทิสตั้งโปรแกรมใหม่ให้กล่องเสียงของตุ๊กตาคำนี้นี้ เมื่อได้ยินเสียงไมลส์ก็จะตอบด้วยประโยคที่ตั้งค่าไว้สิบสองประโยค รวมถึง *มันมีชีวิต! มันมีชีวิต!* และ *ประวัติศาสตร์จะต้องจดจำวันนี้ะครับ ศาสตราจารย์ไมลส์*

"เดี๋ยวนายก็ได้กลับไปห้องทดลอง แล้วละ" อาร์ทิมิสพูดอย่างพอใจ ไมล์สเป็นคนประเภทเดียวกับเขา เป็นนักวิทยาศาสตร์มาตั้งแต่เกิด "เอละเด็กๆ ฉันคิดว่าวันนี้เราน่าจะเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับร้านอาหารกัน สักหน่อย"

"หอยทากดูเหมือนนอน" เบ็กเก็ตต์พูด เขาสนใจอะไรได้ไม่ค่อย นานนัก

อาร์ทิมิสเกือบผงะเพราะคำพูดนี้ นอน ไม่ได้อยู่ในเมนูอย่าง แน่นนอน แต่หอยทากอาจอยู่ "ลืมนอนไปได้เลย"

"ลืมนอนเหรอ!" เบ็กเก็ตต์พูดอย่างตกใจ

"แค่แป๊บเดียว" อาร์ทิมิสปลอบ "ทันทีที่เราเล่นเกมคำศัพท์เสร็จ นายกลับไปคิดอะไรก็ได้ตามใจชอบ ถ้านายเก่งมากๆ ฉันอาจพานายไปดู ม้า"

การขี่ม้าเป็นการออกกำลังกายรูปแบบเดียวที่อาร์ทิมิสชื่นชอบ หลักๆ อาจเป็นเพราะม้าคือฝ่ายออกแรงเป็นส่วนใหญ่

เบ็กเก็ตต์ชี้ตัวเอง "เบ็กเก็ตต์ซะอย่าง" เขาพูดอย่างภูมิใจ ลืมนอนไปเลย

ไมล์สถอนใจ "จ้ะ"

อาร์ทิมิสเริ่มนึกเสียใจที่คิดจะสอนบทเรียนนี้ แต่เมื่อเริ่มแล้วก็ต้อง กัดฟันเค้นหน้าต่อไป

"ไมล์ส อย่าเรียกพี่ชายแบบนั้น"

"ไม่เป็นไรหรอกอาร์ทิมิส เขาชอบนะ นายเป็นคนจ้ะน่าใช้ไหม เบ็กเก็ตต์"

"เบ็กเก็ตต์จ้ะ" เด็กชายตัวน้อยตอบอย่างร่าเริง

อาร์ทิมิสถ่มมือไปมา "เอละ น้องๆ ไปกันต่อเลยนะ ลองสมมติว่า

กำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะในคาเฟ่แถวมณฑล"

"ในปารีส" ไมล์สพูด พลังขยับผ้าผูกคอที่ข้อมือมาจากพ้อย่าง
อวดๆ

"ใช่ ปารีส แล้วถึงพวกนายพยายามแคไหนก็เรียกพนักงานเสิร์ฟ
ไม่ได้สักที พวกนายจะทำยังไง"

เด็กน้อยจ้องเขาด้วยสายตาว่างเปล่า อาร์ทิสเริ่มสงสัยว่าบทเรียน
นี้ยากเกินไปหรือไม่ เขาไล่ถอกแม่แปลกใจอยู่บ้างเมื่อเห็นประกายความ
เข้าใจในดวงตาของเบ็กเก็ตต์

"อืม...บอกบัคเลอร์ให้กระโดดขยับ ขยับ ขยับบนหัวหมอนั้น
ใช่ไหม"

ไมล์สประทับใจ "เห็นด้วยกับคนงี่เง่า"

"ไม่ใช่!" อาร์ทิสบอก "ก็แค่ยกนิ้วขึ้นมาหนึ่งนิ้ว แล้วพูดซ้ำๆ ว่า
'อีชี การ์กซง' "

"อีชีอะไรนะ"

"หือ ไม่ใช่ เบ็กเก็ตต์ ไม่ใช่อีชี" อาร์ทิสถอนใจ เรื่องนี้เป็นไป
ไม่ได้ เป็นไปไม่ได้เลย เขายังไม่ทันได้ใช้บัตรคำหรือเครื่องยิงลำแสง
เลเซอร์คัดแปลงใหม่ซึ่งเอาไว้ซื้อคำที่ต้องการ หรือใช้เจาะทะลุแผ่นเหล็ก
หลายชั้นก็ได้ ขึ้นอยู่กับการคั่งค่า

"มาลองพูดพร้อมกันนะ ยกนิ้วขึ้นมาหนึ่งนิ้วแล้วบอกว่า 'อีชี
การ์กซง' ไหนพูดพร้อมกันซิ..."

เด็กน้อยทั้งสองทำตามทีบอก กระตือรือร้นอยากเอาใจพี่ชาย
สดีเฟื่อง

"อีชี การ์กซง" ทั้งสองประสานเสียงกันพลางยกนิ้วป้อมๆ ขึ้น
จากนั้นไมล์สก็กระซิบบอกฝาแฝดด้วยมุมปากว่า "อาร์ทิสงี่เง่า"

อาร์ทิมิสยกมือขึ้นฟ้า "ฉันยอมแพ้แล้ว พวกนายชนะ ไม่ต้องเรียนอะไรอีกต่อไป ทำไมเราไม่วาดรูปกันสักหน่อยล่ะ"

"เยี่ยม" ไมลส์ว่า "ฉันจะวาดขวดเชื้รรา"

เบ็กเกิดคร้ระแวง "ฉันไม่ต้องเรียนอะไรใช่ไหม"

"ไม่ต้อง" อาร์ทิมิสพูดพลางขยี้ผมน้องชายอย่างเอ็นดู แล้วก็สำนึกเสียใจทันที "นายจะไม่ต้องเรียนอะไรเลย"

"ดี เบ็กเกิดศัพพอใจแล้ว คูสิ" เด็กชายชี้ตัวเองอีกครั้ง โดยเน้นไปที่รอยยิ้มกว้างบนใบหน้า

สามพี่น้องนอนเหยียดยาวบนพื้น สีโปสเตอร์เปลี่ยนขึ้นมาถึง

ข้อศอกคอนฟ่อเข้ามาในห้อง ฟ่อคูเหนื่อยจากการพยาบาลคนป่วย แต่ก็ยังคูแกร่ง แฉ้งแแรง เคลื่อนไหวเหมือนนักกีฬาตลอดชีพแม้สวมขาเทียมแบบไบโอไฮบริด ขานี้ทำจากกระดูกค่อ ข้อค่อไทเทเนียม และเซ็นเซอร์แบบฝังเพื่อให้สมองของอาร์ทิมิสซีเนียร์ส่งสัญญาณบังคับการเคลื่อนไหวได้ บางครั้งเมื่อถึงตอนเย็นเขาก็อาจใช้ห่อเจลแบบอุ่นไมโครเวฟมาคลายความปวดเมื่อยบ้าง แต่รวมๆ ก็เหมือนขาใหม่นี้เป็นขาของเขาเอง

อาร์ทิมิสลุกขึ้นมาอยู่ในท่าคุกเข่า ตัวเปื้อนสีหยดแหมะ

"ผมเลิกสอนคัพพ์ฝรั่งเศสแล้วเล่นกับฝาแฝดแทนครับ" เขายิ้มพลางเช็ดมือ "อันที่จริงมันทำให้รู้สึกอิสระดี เราวาดรูปด้วยนิ้วมือ ผมพยายามแอบสอนบทเรียนเกี่ยวกับบาทกนิยม แต่โคนสาคสีใส่เสียได้"

อาร์ทิมิสสังเกตเห็นตอนนั้นเองว่าฟ่อไม่ได้แค่เหนื่อย ฟ่อคูกังวล เขาผละจากฝาแฝดแล้วเดินไปกับอาร์ทิมิสซีเนียร์จนถึงชั้นหนังสือที่สูงจากพื้นจคเพดาน

"เป็นอะไรไปครับ โรคไข้หวัดใหญ่ที่แม่เป็นอาการหนักขึ้นหรือครับ"

พ่อของอาร์ทิมิสเอามือข้างหนึ่งแตะบันไดที่เลื่อนได้เพื่อผ่อนน้ำหนักจากขาเทียม สีหน้าแปลกตาแบบที่อาร์ทิมิสจำไม่ได้ว่าเคยเห็นมาก่อน

เขารู้ว่าพ่อไม่ได้แค่กังวล อาร์ทิมิส ฟาวล์ซีเนียร์กำลังหาวคิ้ว
"พ่อครับ"

อาร์ทิมิสซีเนียร์จับขั้นบันไดแรงมากจนไม้ลื่น เขาอ้าปากจะพูด แต่แล้วก็ดูเหมือนเปลี่ยนใจ

ตอนนี้อาร์ทิมิสเริ่มกังวลบ้างแล้ว "พ่อครับ พ่อต้องบอกผมนะครับ"

"แน่นอน" พ่อพูดพร้อมกับสะดุ้ง รวากับเพ็งนึกได้ว่าเขาอยู่ตรงนั้น
"พ่อต้องบอกลูก..."

จากนั้นน้ำตาก็ร่วง หยดลงบนเสื้อเชิ้ตทำให้มันเป็นสีฟ้าเข้มขึ้น

"พ่อจำครั้งแรกที่เห็นแม่ของลูกได้" พ่อพูด "พ่ออยู่ในลอนคอน เป็นงานเลี้ยงส่วนตัวที่ร้านไอวี ห้องเต็มไปด้วยคนที่มัวเมาอื้อฉาว พ่อเองก็เป็นหนึ่งในคนอื้อฉาวที่สุดคนนั้น แม่เปลี่ยนพ่อનેอาร์ต ทำให้หัวใจพ่อแตกสลายแล้วต่อมังกลับคืนมาอีกครั้ง แองเจลินช่วยชีวิตพ่อไว้ ตอนนี้..."

อาร์ทิมิสรู้สึกอ่อนล้าด้วยความหวุ่นวิตก เลือดเคঁ้นคุบๆ อยู่ในหู เหมือนคลื่นแอตแลนติก

"แม่กำลังจะตายใช่ไหมครับพ่อ นั่นคือสิ่งที่พ่อพยายามบอกผมใช่ไหม"

ความคิดนี้ฟังดูน่าขัน เป็นไปไม่ได้เลย

พ่อกะพริบตารวากับเพ็งตื่นจากฝัน

"ผู้ชายตระกูลฟาวล์จะไม่ยอมให้เป็นแบบนี้ใช่ไหมลูกพ่อ ตอนนี้ได้เวลาที่คุณจะต้องใช้ความสามารถอันโค่งดังของคุณแล้ว" ดวงตาของอาร์ทิมิสซีเนียร์เปล่งประกายด้วยความหวังแบบจนตรอก "ทำทุกอย่างที่"

ทำได้เลยนะลูกพ่อ แม่ต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม"

อาร์ทิมิสรู้สึกว่าคุณตื่นตระหนกก่อนตัวขึ้นภายใน

ทำทุกอย่างที่ทำได้นั่นหรือ

ใจเย็นๆ เขาบอกตัวเอง นายมีพลังที่จะแก้ไขเรื่องนี้ได้

อาร์ทิมิสยังไม่รู้ข้อมูลทั้งหมด แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็มีเหตุผลให้มั่นใจ
ได้ว่าอะไรก็ตามที่ผิดปกติในตัวแม่เป็นสิ่งที่เยียวยาได้ด้วยเวทมนตร์แพรี
อีกทั้งเขายังเป็นมนุษย์ผู้เคียวบนโลกที่มีเวทมนตร์ในตัวด้วย

"พ่อครับ" เขาพูดเบาๆ "หมอไปหรือยังครับ"

ครูหนึ่งที่คำถามนั้นดูเหมือนทำให้อาร์ทิมิสซีเนียร์งุนงง จากนั้นเขาก็
คิดได้

"ไปหรือยังรี ยังเลย เขายังอยู่ในห้องนั่งเล่น พ่อคิดว่าลูกอาจจะอยาก
คุยกับเขา เมื่อมีคำถามที่พ่อลืมถาม..."

อาร์ทิมิสประหลาดใจเพียงเล็กน้อยเมื่อเจอคอกเตอร์ฮันส์ ชัลเกอ

ผู้เชี่ยวชาญโรคหายากระดับแนวหน้าของยุโรปอยู่ในห้องนั่งเล่น แทนที่
จะเป็นแพทย์ประจำครอบครัวคนเดิม ไม่แปลกที่พ่อของเขาจะเชิญ
ชัลเกอมาเมื่ออาการของแองเจลิน์เริ่มทรุดหนัก ชัลเกอรออยู่ใต้ลวดลาย
ประดับรูปตราประจำตระกูลฟาล์ กระจาเดินทางมาจากหนึ่งแฉ่งตั้งอยู่
ข้างเท้าเหมือนแมลงยักษ์ เขากำลังคาดเข็มขัดรัดเสื้อกันฝนสีเทาและพูด
กับผู้ช่วยด้วยโทนเสียงสูง

ทุกอย่างเกี่ยวกับแพทย์ผู้นี้คุ้นแหลมไปหมด ตั้งแต่ไทม์ทำมุมแหลม
ลงมากลางหน้าผาก ไปจนถึงโหนกแก้มและจมูกแหลมเพียว เลนส์กระจา
วงรีคู่ขยายดวงตาสีฟ้า ปากที่เฉียงลงจากซ้ายไปขวาแทบไม่ยับยั้งขณะพูด

"อาการทุกอย่าง" เขาพูดติดสำเนียงเยอรมันเล็กน้อย "บนฐาน

ข้อมูลทั้งหมด เข้าใจไหม"

ผู้ช่วยของเขาเป็นสตรีสาวร่างเล็กสวมชุดสูทสีเทาตัดเย็บหรู เธอพยักหน้าหลายครั้งพลางกค้ำสั่งบนหน้าจอสมาร์ตโฟนไปด้วย

"มหาวิทยาลัยควัยใช้ไหมคะ" เธอถาม

"ทั้งหมด" ชัลเกอพูดพร้อมพยักหน้าอย่างฉุนเฉียว "ฉันพูดไม่ชัดเจนหรือไง ฟังสำเนียงฉันไม่ออกกรี เป็นเพราะฉันมาจากเยอรมนีใช่ไหม"

"ขอโทษค่ะคุณหมอ" ผู้ช่วยพูดอย่างรู้สึกผิด "ฉันจะค้นทั้งหมดค่ะ"

อาร์ทิสเดินเข้าไปหาคอกเตอร์ชัลเกอพลางยื่นมือออกไป แต่นายแพทย์ไม่ยื่นมือออกมาจับ

"ระวังจะติดเชืื่อนะ คุณชายฟาวล์" เขาพูดโดยไม่มีน้ำเสียงขอโทษหรือเห็นใจใดๆ "เรายังไม่แน่ใจว่าอาการของแม่เธอติดต่อกันได้หรือไม่"

อาร์ทิสถอนนิ้วเข้าหาฝ่ามือแล้วไพล่หลังไว้ แพทย์ผู้นี้พูดถูกจริงๆ

"เราไม่เคยพบกันมาก่อนนะครับ คอกเตอร์ คุณจะช่วยกรุณาอธิบายอาการของแม่ให้ผมฟังได้ไหมครับ"

นายแพทย์ทำเสียงฮิคฮัคอย่างรำคาญ "ก็ได้ พ่อหนุ่ม แต่ฉันไม่คุ้นกับการรับมือเด็กๆ นะ ดังนั้นจะไม่มีการพูดจาถนอมน้ำใจ"

อาร์ทิสกลืนน้ำลาย คอแห้งผากขึ้นมาทันที

พูดจาถนอมน้ำใจ

"อาการของแม่เธออาจเรียกได้ว่าไม่เหมือนใคร" ชัลเกอพูดพลางสะบัดนิ้วไล่ผู้ช่วยไปทำงาน "เท่าที่ฉันบอกได้คือ ดูเหมือนอวัยวะไม่ทำงาน"

"อวัยวะไหนครับ"

"ทั้งหมด เลย" ชัลเกอพูด "ฉันต้องนำเครื่องมือมาที่นี่จากห้องทดลองที่ทรินิตี้คอลเลจ ดูเหมือนเราไม่สามารถเคลื่อนย้ายแม่เธอได้ ผู้ช่วยของฉัน อีโมเจน หรือ มิสซึก จะคอยเฝ้าคนไข้นกว่าฉันจะกลับมา"

มิสบุ๊คไม่ใช่แค่นักประชาสัมพันธ์ แต่ยังเป็นนางพยาบาลที่เก่งมากด้วย นับเป็นส่วนผสมที่มีประโยชน์นะ เธอว่าไหม"

อาร์ทิมิสเห็นจากหางตาว่ามิสบุ๊ครีบเดินอ้อมหัวมุมไปขณะพูด ตะกุกตะกักใส่สมาร์ตโฟนไปด้วย เขาหวังว่านักประชาสัมพันธ์และนางพยาบาลผู้นี้คงแสดงออกอย่างมั่นใจมากขึ้นตอนคุณแลแม่

"ก็คงอย่างนั้นครับ คุณหมายถึงอวัยวะทั้งหมดของแม่เลยหรือครับ ทั้งหมดเลยหรือ"

ซัลเกอไม่สนใจจะพูดซ้ำ "มันทำให้ฉันนึกถึงลูปัส แต่รุนแรงกว่า บวกกับโรคโລล์มทั้งสามระยะ ฉันเคยเจอคนเผ่าหนึ่งในป่าอะเมซอนที่มีอาการคล้ายกันแต่ไม่ร้ายแรงเท่า หากอาการทรุดหนักลงรวดเร็วเช่นนี้ แม่เธอคงมีชีวิตรอดอยู่รอดได้แค่วันไม่กี่วัน บอกตามตรง ฉันไม่คิดว่าจะมีเวลาทำการทดลองได้เสร็จสิ้นด้วยซ้ำ เราต้องการการเยียวยาแบบปาฏิหาริย์ แต่ประสบการณ์ตรงของฉันบอกว่า การเยียวยาแบบนั้นไม่มีอยู่จริง"

"บางทีอาจมีก็ได้" อาร์ทิมิสพูดอย่างใจลอย

ซัลเกอหยิบกระเป๋ "จงเชื่อมั่นในวิทยาศาสตร์เถอะ พ่อหนุ่ม" นายแพทย์แนะนำ "วิทยาศาสตร์จะช่วยแม่ของเธอได้ดีกว่าพลังลึกลับใดๆ"

อาร์ทิมิสเปิดประตูให้ซัลเกอ มองเขาเดินสับสนสองก้าวไปจนถึงรถเมอร์เซเดส-เบนซ์รุ่นโบราณ รถคันนี้เป็นสีเทาเหมือนเมฆฝนเหนือศีรษะ

ไม่มีเวลาสำหรับวิทยาศาสตร์แล้ว วิทยาลัยชาวโอริซคิค เวทมนตร์ เป็นทางเลือกเดียวของฉัน

เมื่ออาร์ทิมิสกลับมาที่ห้องทำงาน พ่อก็นั่งอยู่บนพรมโดยมี เบ็กเก็ตต์ป็นป้ายไปตามลำตัวเหมือนลิง

"ผมขอพบแม่ได้ไหมครับ" อาร์ทิมิสถามพ่อ

บัคเลอร์เป็นมนุษย์อีกเพียงคนเดียวที่รู้ความจริงเกี่ยวกับการผจญภัยในโลกเวทมนตร์ของอาร์ทิมิส เขาอยู่ข้างกายนายน้อยในการผจญภัยหลายครั้ง ต้องต่อสู้กับแฟรี่และมนุษย์ตามทวีปต่างๆ แต่อาร์ทิมิสเดินทางไปลิมโบโดยไม่มีเขา แคมยังกลับมาในสภาพที่เปลี่ยนไป ตอนนี้บางส่วนในคัวนายน้อยเป็นเวทมนตร์ไปแล้ว ไม่ใช่แค่ตาซ้ายสีน้ำตาลอ่อนของผู้กองซอลลี ซอร์คที่สลับกับตาของอาร์ทิมิสระหว่างเดินทางในอุโมงค์กาลเวลาเท่านั้น อาร์ทิมิสยังขโมยเส้นใยเวทมนตร์สองสามเส้นจากแฟรี่ที่จะคอมมาสมกับเขาในอุโมงค์กาลเวลาระหว่างเดินทางจากโลกไปลิมโบและกลับมาด้วย เมื่อถึงบ้าน อาร์ทิมิสก็ใช้เวทมนตร์สะกดจิตพ่อแม่ไม่ให้คิดเรื่องที่เขาหายไปในช่วงสองสามปีก่อน แผนการนี้ไม่รอบคอบรัคคุมัก เพราะการหายไปของอาร์ทิมิสกลายเป็นข่าวไปทั่วโลก มีคนมาถามเรื่องนี้ทุกงานที่ครอบครัวฟาวล์ไปร่วม แต่คงต้องปล่อยให้แบบนั้นไปก่อน จนกว่าอาร์ทิมิสจะขอยืมอุปกรณ์ลบความทรงจำของเลปหรือสร้างขึ้นเองได้ เขาแนะพ่อแม่ว่า หากมีใครถามเรื่องนี้ก็ตอบไปว่าเป็นเรื่องภายในครอบครัว และขอให้คนอื่นอย่ามาท้าวท้วง

อาร์ทิมิสเป็นมนุษย์เวทมนตร์ บัคเลอร์คิด เพียงคนเดียวในโลก

ตอนนี้บัคเลอร์รู้ว่าอาร์ทิมิสจะใช้เวทมนตร์เยียวยาแม่ นับเป็นเกมอันตราย เวทมนตร์ไม่ใช่ส่วนประกอบตามธรรมชาติในร่างกายเขา อาร์ทิมิสอาจกำจัดโรคหนึ่งแล้วแทนที่ด้วยโรคอื่นก็เป็นได้

อาร์ทิมิสเข้าไปในห้องนอนของพ่อแม่ช้าๆ ผาแฝดบุกเข้ามาในนี้

ตลอดเวลาทั้งกลางวันและกลางคืน กระโดดโหมตัวลงไปบนเตียงสี่เสาเพื่อออกปล้ำกับพ่อแม่ผู้พยายามห้ามปราม แต่อาร์ทิมิสไม่เคยทำแบบนั้น วัยเด็กของเขาเป็นช่วงเวลาของระเบียบวินัย

เคาะประตูก่อนเข้ามาทุกครั้งนะอาร์ทิส พ่อเคยสั่งไว้ มันแสดงถึงความเคารพให้เกียรติ

แต่พ่อเปลี่ยนไปแล้ว ประสบการณ์เฉียดตายเมื่อเจ็ดปีก่อนทำให้เขาเห็นว่าอะไรสำคัญอย่างแท้จริง ตอนนี้พ่อพร้อมจะกอดและเกลือกกลิ้งไปบนผ้าคลุมเตียงกับลูกชายสุดที่รัก

มันสายเกินไปแล้วสำหรับฉัน อาร์ทิสคิด ฉันแก่เกินกว่าจะกอดปล้ำกับพ่อ

แต่แม่แตกต่าง แม่ไม่เคยเขินชา ยกเว้นช่วงป่วยเป็นโรคซึมเศร้า ตอนพ่อหายตัวไป แต่เวทมนตร์ฟรีและการกลับมาของสามีอันเป็นที่รักช่วยเธอจนกลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง จนกระทั่งถึงตอนนี้

อาร์ทิสเดินคัตห่องไปช้าๆ หวาดกลัวสิ่งที่รออยู่ตรงหน้า เขาเดินอย่างระมัดระวังไปบนพรม ไม่เหยียบลวดลายเกวาล์บนั่น

ถ้าเหยียบเกวาล์ย นับพลันถึงเก้า

นี่คือนิสัยที่ติดตัวเขามาตั้งแต่ยังเล็ก เป็นความเชื่อโบราณที่พ่อเคยกระซิบบอก อาร์ทิสไม่เคยลืม เขานับหนึ่งถึงเก้าทุกครั้งเพื่อขับไล่โชคร้ายหากนิ้วเท้าเฉียดโคนลายเกวาล์ย

เตียงสี่เสาตั้งอยู่ด้านในสุดของห้อง มีผ้าม่านห้อย ตัวเตียงอาบด้วยแสงอาทิตย์ ลมอ่อนพัดเข้ามาในห้อง ทำให้ผ้าไหมพลิ้วเหมือนใบเรือโจรสลัด

มือข้างหนึ่งของแม่ห้อยลงมาข้างเตียง ทั้งซิคและผอม

อาร์ทิสหวาดกลัว เมื่อวานแม่อังสายน้อยอยู่เลย คัดจมูกนิดหน่อย แต่ยังคงอบอุ่นและหัวเราะร่วนเหมือนเดิม

"แม่" เขาโผล่ออกไปเมื่อเห็นหน้าแม่ ความรู้สึกเหมือนโดนค่อยจนค่านั่นพุ่งออกจากคอ

เป็นไปไม่ได้ ภายในเวลาแค่ยี่สิบสี่ชั่วโมง แม่ของเขาอาการทรุดหนักจนแทบไม่ต่างจากโครงกระดูก โหนกแก้มแหลมเหมือนหินเหล็กไฟ ดวงตาจมลงไปในเปลือกตา

ไม่ต้องห่วง อาร์ทิมิสบอกตัวเอง แม่จะหายในอีกไม่กี่วันที่อันแสนสั้น จากนั้นฉันค่อยสืบหาว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่

เส้นผมที่เคยสวยของแองเจลิน ฟาล์ทังชี้ฟูและเปราะบางขาดง่าย พาดอยู่บนหมอนเหมือนใยแมงมุม มีกลิ่นประหลาดระเหยออกจากชุมชน ดอกลิลลี่ อาร์ทิมิสคิด หอมหวานแต่เจือด้วยความเจ็บไข้

ทันใดนั้นดวงตาของแองเจลินก็เบิกโพลง กลมโตด้วยความตื่นตระหนก หลังแอนด์ชนะสุดหายใจผ่านหลอกลมที่ตีบตัน มืองอตะกุกอากาศ จากนั้นก็ฟุลงไปอย่างรวดเร็ว อาร์ทิมิสตกใจคิดว่าแม่จากไปแล้ว อยู่ครู่หนึ่ง

แต่แล้วเปลือกตาของแม่ก็กระพือ แล้วจึงยื่นมือข้างหนึ่งมาหาเขา "อาร์ตี้" เธอพูดเสียงไม่ดังไปกว่ากระซิบ "แม่ฝันประหลาดที่สุด" ประโยคสั้นแต่ใช้เวลานานมากกว่าจะพูดจบ มีเสียงหายใจแรงคั่นทุกคำ อาร์ทิมิสจับมือแม่ไว้ มันช่างผอมบางเหลือเกิน เหมือนหนังหุ้มกระดูก

"หรือบางทีแม่อาจตื่นอยู่ แล้วอีกชีวิตเป็นความฝัน"

อาร์ทิมิสเจ็บปวดเมื่อได้ยินแม่พูดแบบนี้ มันทำให้เขานึกถึงตอนที่แม่ป่วยเป็นโรคซึมเศร้า

"แม่ตื่นอยู่ครับ ผมอยู่ที่นี้แล้ว แม่มีไข้เล็กน้อยและขาดน้ำ แค่นั้นเอง ไม่มีอะไรต้องกังวลครับ"

"แม่จะตื่นอยู่ได้ยังไง อาร์ตี้" แองเจลินพูด แหวดาสงบในวงสีกัล้า "ในเมื่อแม่รู้สึกว่าคุณกำลังจะตาย แม่จะตื่นอยู่ได้ยังไงเมื่อรู้สึกแบบนี้"

หน้าากสงบนิ่งของอาร์ทิสหลุดกระเด็นเพราะคำพูดนี้

"ผม...มันเป็นเพราะ...ใช่ครับ" เขาพูดตะกุกตะกัก "ทำให้แม่ตาลายนิดหน่อย อีกไม่นานทุกอย่างจะเรียบร้อยครับ ผมสัญญา"

แองเจลินหลับตา "ลูกชายของแม่รักษาสัญญาเสมอ แม่รู้ ลูกไปอยู่ไหนมาในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา ฮี อาร์ตี้ เราเป็นห่วงกันมาก ทำไมลูกไม่อายุสิบเจ็ดปีละ"

อาการเพื่อให้แองเจลิน ฟาวล์มองทะลุผ่านเวทมนตร์จนเห็นความจริง เธอรู้ว่าเขาหายตัวไปสามปี แต่พอกลับมาบ้านก็ยังอายุเท่าตอนที่หายไป

"ผมอายุสิบสี่ปีครับแม่ เกือบสิบห้าแล้ว ยังเป็นเด็กไปอีกสักพัก ตอนนี้แม่หลับตานะครับ พอลืมตาอีกที ทุกอย่างก็จะเรียบร้อย"

"ลูกทำอะไรกับความคึกของแม่ อาร์ทิส พลังของลูกมาจากไหน"

ตอนนี้อาร์ทิสเหงื่อตกแล้ว ทั้งจากความร้อนในห้อง กลิ่นของความป่วยไข้ และความกังวลของเขาเอง

ท่านรู้ แม่รู้ ถ้าเขาเียวยามาแม่ แม่จะจำทุกอย่างได้ไหมนะ

มันไม่สำคัญหรอก เรื่องนั้นไว้ค่อยหาทางออกทีหลัง สิ่งสำคัญอันดับหนึ่งในตอนนี้คือการเียวยามาแม่

อาร์ทิสบิ่บมือบอบบางในมือเขา รู้สึกว่ากระดูกเสียดสีกัน เขากำลังจะใช้เวทมนตร์กับแม่เป็นครั้งที่สอง

เวทมนตร์ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในจิตวิญญาณของอาร์ทิส มันทำให้เขาปวดศีรษะเหมือนโดนฟ้าผ่าทุกครั้งที่ใช้ แม้เขาเป็นมนุษย์ กฎของแฟร์ก็ยังคงผลต่อเขาในบางแง่มุม อาร์ทิสต้องเคี้ยวยาเม็ดแก้คลื่นไส้ก่อนเข้าไปในอาคารโดยไม่ได้รับเชิญ เมื่อจันทร์เต็มดวงก็มักหนีไปอยู่ในห้องสมุดแล้วเปิดเพลงคังเต็มทีเพื่อกลบเสียงในหัวจากชุมชนสิ่งมีชีวิต

เวทมนตร์ทั้งหลาย แพร่มีความทรงจำเกี่ยวกับเผ่าพันธุ์ที่ทรงพลัง และมันก็จะผุดขึ้นมาเหมือนคลื่นยักษ์ของอารมณ์พลุ่งพล่าน พาอาการไมเกรนมาด้วย

บางครั้งอาร์ทิมิสนึกสงสัยว่า การขโมยเวทมนตร์เป็นเรื่องผิดพลาดหรือไม่ แต่เมื่อไม่นานมานี้อาการเหล่านั้นก็หายไป ไม่ปวดศีรษะหรือคลื่นไส้อีกเลย บางทีสมองของเขາอาจปรับตัวรับการเป็นสิ่งมีชีวิตเวทมนตร์ได้แล้ว

อาร์ทิมิสประคองนิ้วมือแม่ไว้อย่างอ่อนโยน หลับตาแล้วทำให้ให้สงบ

เวทมนตร์ เวทมนตร์เท่านั้น

เวทมนตร์เป็นพลังรุนแรงที่ต้องควบคุมไว้ หากอาร์ทิมิสปล่อยให้ความคิดฟุ้งซ่าน เวทมนตร์ก็อาจยุ่งเหยิงไปด้วย เขາอาจล้มตามมาเจอแม่อังปวยอยู่แต่ผมเปลี่ยนสีก็ได้

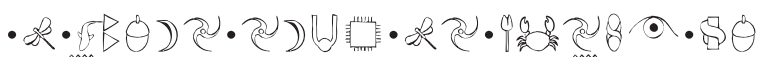
เยียวยา เขาคิด หายคืนะครับแม่

เวทมนตร์ตอบสนองต่อความปรารถนาของเขา แต่ไปตามแขนขาให้ความรู้สึกถูบวบและคันนึ้ๆ ประกายสีฟ้าวนรอบข้อมือเป็นวงเหมือนฝูงปลาชีว รวากับมีชีวิต

อาร์ทิมิสนึกภาพแม่ตอนที่อาการดีกว่านี้ เขาเห็นผิวของท่านเปล่งปลั่ง ดวงตาฉายแสงแห่งความสุข ได้ยินเสียงหัวเราะ รู้สึกถึงสัมผัสของแม่บนคอ นึกถึงพลังแห่งรักที่แองเจลินมอบให้ครอบครั

นั่นคือสิ่งที่ฉันต้องการ

ประกายเวทมนตร์รับรู้ได้ถึงความปรารถนาของเขาแล้วหลังไหลเข้าไปในตัวแองเจลิน ฟาวล์ จมลงไปในผิวที่มือและข้อมือ รักเหมือนเชือกروبแขนผอมเกร็ง อาร์ทิมิสผลักดันมากขึ้น แล้วเวทมนตร์ก็ไหลเป็น

สายจากนิ้วเข้าไปในตัวแม่

เฮียวย่า เขาคิด ได้ความเจ็บป่วยออกไป

อาร์ทิสเคยใช้เวทมนตร์มาก่อน แต่ครั้งนี้แตกต่าง มีการต่อต้าน
ราวกับร่างกายแม่ไม่ต้องการได้รับการเฮียวย่าและปฏิเสธพลังเวทมนตร์
ประกายวูบวาบบนผิว กระตุกแล้วดับหายไป

อีก อาร์ทิสคิด อีก

เขาพยายามมากขึ้น ไม่สนใจอาการปวดศีรษะจนแทบมองอะไร
ไม่เห็นและอาการคลื่นไส้ปั่นป่วนที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลัน

เฮียวย่าแม่

เวทมนตร์ห่อหุ้มตัวแม่ไว้เหมือนมัมมี่อียิปต์ เลื้อยเข้าไปใต้ร่าง ยก
แม่สูงขึ้นจากฟูกสิบห้าเซนติเมตร แม่สั้นและคราง ใอน้ำลอยจากภูมุนาน
เมื่อสัมผัสประกายสีฟ้าก็ค้างงูง่า

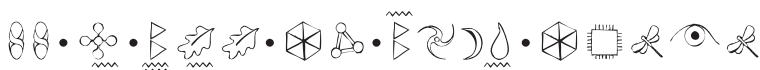
แม่เจ็บปวด อาร์ทิสคิดพลางลืมหูลึกข้างหนึ่งเล็กน้อย *ทรมาน แต่*
ฉันหยุดไม่ได้แล้ว

อาร์ทิสล้วงลึกลงไปในตัว ค้นหาเวทมนตร์หยดสุดท้ายที่ยังเหลือ
อยู่

ทั้งหมด มอบประกายเวทมนตร์ทั้งหมดให้แม่

เวทมนตร์ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของอาร์ทิสโดยเนื้อแท้ เขาโมยมันมา
และตอนนี้ก็ทิ้งมันไปอีกครั้ง ยึดเหยียดทุกอย่างที่มีเข้าไปในการเฮียวย่า
แต่ไม่ได้ผล ไม่เลย มันแย่งยิ่งกว่านั้นอีก อาการป่วยของแม่รุนแรงขึ้น
ร่างกายต่อต้านคลื่นสีฟ้าทุกลูก ปลิ้นสีสันและพลังของมันจนกระเด็น
ขึ้นไปยังเพดาน

บางอย่างผิดปกติ อาร์ทิสคิด น้ำขมๆ เอ่อล้นขึ้นมาในลำคอ
เจ็บปวดเหมือนโดนมีดสั้นแทงตาซ้าย มันไม่ควรเป็นแบบนี้

เวทมนตร์หยดสุดท้ายออกจากร่างเขาพร้อมอาการกระตุก อาร์-
ทิมิสกระเด็นจากข้างเตียงแม่ ไกลไปบนพื้น ก่อนจะล้มกลิ้งจนมาปะทะ
เก้าอี้ยาวแล้วหยุดอยู่ในสภาพนอนแผ่หรา แองเจลิน พาวล์ซึกเป็นครั้ง
สุดท้าย จากนั้นก็ฟุบกลับลงไปกับนฟูก ร่างกายชุ่มไปด้วยเจลใสเป็น
ชั้นหนาประหลาด ปรกกายเวทมนตร์วูบวาบแล้วหายไปบนชั้นเจลซึ่ง
กลายเป็นไออย่างรวดเร็วเกือบทันทีที่มันไหลมา

อาร์ทิมิสนอนเอามืออุมศีรษะ รอให้ความปั่นป่วนในสมองหยุดลง
เขาไม่สามารถขยับตัวหรือคิดอะไรได้ ลมหายใจดูเหมือนเสียดสีอยู่กับ
กะโหลกศีรษะ ในที่สุดความเจ็บปวดก็จางไปเกือบหมด ถ้อยคำยุ่งเหยิง
เรียงกันเป็นประโยค

เวทมนตร์หมดแล้ว ถูกใช้จนเกลี้ยง ฉันเป็นมนุษย์เต็มตัวอีกครั้ง
อาร์ทิมิสได้ยินเสียงประตูห้องนอนเปิดค้างเอื๊อก แล้วเขาก็ล้มค้ำขึ้น
มาเห็นบัลเลอร์กับพ่อจ้องมองลงมาที่เขา ความหวงใยซัดเจนบนใบหน้า
"เราได้ยินเสียงคัง ลูกต้องล้มลงแน่ๆ" อาร์ทิมิสชีเนียร์พูดพลาง
จับข้อศอกลูกชายประคองให้ลุกขึ้น "พ่อไม่ควรปล่อยยให้ลูกอยู่ในนี้
ตามลำพัง แต่พ่อคิดว่าบางทีลูกอาจทำอะไรได้ พ่อรู้ว่าลูกมีความสามารถ
บางอย่าง พ่อหวังว่า..." เขาจัดเสื้อให้ลูกพลางตบไหล่เบาๆ "พ่อโง่เอง"

อาร์ทิมิสสลัดมือพ่อออกแล้วเดินโซเซไปที่เตียงแม่ แค่มองแวบ
เดียวก็ยืนยันสิ่งที่เขารู้อยู่แล้ว เขาเยียวยาแม่ไม่สำเร็จ แก้มไม่มีสีเลือด
ลมหายใจก็ยังติดขัด

แม่อาการทรุดลง ฉันทำอะไรลงไป

"มันคืออะไร" พ่อของเขาถาม "เธอเป็นอะไรกันแน่ ถ้าอาการทรุด
หนักเร็วขนาดนี้ ภายในไม่ถึงสัปดาห์ แองเจลินของฉันคงจะ..."

บัลเลอร์รีบพูดขัด "อย่าเพิ่งถอดใจในตอนนี้สิครับ เราทุกคนมีคณ

รู้จักในอดีตที่อาจช่วยให้ความกระจ่างเกี่ยวกับอาการของมิสซิสฟาวล์ได้ คนที่เราไม่อยากจะเกี่ยวด้วยหากไม่จำเป็น เราจะหาพวกเขาให้เจอ แล้วพากลับมาที่นี้ให้เร็วที่สุด ไม่ต้องสนใจเรื่องหุยมหิมอย่างหนังสือเดินทางหรือวีซ่า แค่ว่าให้สำเร็จก็พอ"

อาร์ทิสซีเนียร์พยักหน้า ตอนแรกช้าๆ แล้วก็เร็วขึ้น

"จริง จริงแท้ บ้าชะมัด เธอยังไม่ตายสักหน่อย แองเจลินของฉันเป็นนักสู้ ไซ้ใหม่ที่รัก"

เขาจับมือเธออย่างอ่อนโยน รวากับเป็นคริสตัลเนื้อดี เธอไม่ตอบสนองต่อสัมผัสหรือเสียงของเขา "เราเคยปรึกษาแพทย์ทางเลือกทุกคนในยุโรปเกี่ยวกับความเจ็บปวดจากขาเทียมของฉัน บางทีตอนนี้หนึ่งในนั้นอาจช่วยเราได้"

"ผมรู้จักผู้ขายคนหนึ่งในจีน" บัตเลอร์พูด "เขาเคยทำงานให้มาคามโกะที่สถาบันสอนการคัมกัน เขาใช้สมุนไพรรสร้างปาฏิหาริย์ได้อาศัยอยู่บนภูเขา ไม่เคยออกไปนอกพื้นที่ แต่เขาจะมาที่นี่เพื่อผม"

"ดี" อาร์ทิสซีเนียร์พูด "ยิ่งเรามีทางเลือกมากเท่าไรยิ่งดีเท่านั้น" เขาหันไปหาลูกชาย "ฟังนะอาร์ตี้ ถ้าลูกรู้จักใครที่อาจช่วยได้ ฟอกี้ไม่สนใจว่าจะเป็นใคร บางทีลูกอาจมีสายในโลก็ได้คืนไซ้ใหม่"

อาร์ทิสบิดแหวนที่คูใหญ่ไปหน่อยบนนิ้วกลางให้หมุนมาแนบฝ่ามือ แหวนวงนี้แท้จริงแล้วเป็นเครื่องมือสื่อสารของแฟร์ที่อำพรางไว้

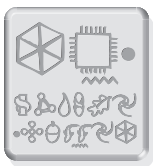
"ใช้ครับ" เขาพูด "ผมมีสายในโลได้คืนอยู่บ้าง"

บทที่ 2

ใหญ่ที่สุดในโลก

ท่าเรือเฮลซิงกิ ทะเลบอลติก

สัตว์ประหลาดยักษ์แห่งท้องทะเลซึ่งก็คือตัวคราเคน ส่ง
 หนวดคิครีบพุ่งหลาวขึ้นมายังผิวน้ำ ก่อนพาร่างกาย
 ใหญ่โตตามมา ตามเดี่ยวกลอกกลิ้งในบ่ออย่างบ้าคลั่ง
 จะยอยปากเคঁงขนาดเท่าหัวเรือใบอ้ากว้าง น้ำไหลทะลัก

เข้าไปยังเหงือกไหวพะเยิบ

คราเคนหิวโซและมีพื้นที่สำหรับความคิดเพียงหนึ่งเดียวในสมอง
เล็กจิ๋วของมันขณะเร่งความเร็วไปหาเรือสำราญบนผิวน้ำ

ឆ្ងាំ...ឆ្ងាំ...ឆ្ងាំ...

"นี่มันเหลวไหลเหมือนข้าคนแคระไม่มีผิด" ผู้กองซอลลี่ ซอร์ดแห่ง
กรมตำรวจโลกใต้ดินพูด พลางปิดไฟล์เสียงในหมวกเกราะ "ก่อนอื่นเลย
คราเคนไม่มีหนวด ส่วนที่ว่า *ฮ่า...ฮ่า...ฮ่า...*"

"ฉันรู้ंना" โฟล์ทพูด เป็นเสียงจากหน่วยควบคุมภารกิจที่ส่งผ่านมาทางเครื่องมือสื่อสารของฮอลลี "ฉันคิดว่าเธออาจชอบฟังท่อนนั้น เพื่อจะ

ได้หัวเราะเสียงบ้าง ยังจำได้ไหมว่าหัวเราะเป็นยังไง"

ฮอลลีไม่ช้า "สมเป็นมนุษย์จริงๆ เลยนะโฟลี่ เอาบางอย่างที่แสนปกติศรรมาเปลี่ยนเป็นปีศาจแบบนี้ คราเคนเป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนโยนมนุษย์กลับบิดเบือนให้กลายเป็นปลาหมึกยักษ์นักฆ่าไปได้ *ฆ่า...ฆ่า...ฆ่า...* ล้อเล่นหรือไง"

"ไม่เอาหน้า ฮอลลี มันก็แค่นิยายตื่นเต้นเร้าใจ เธอก็รู้นี้ว่ามนุษย์ชอบใช้จินตนาการยังไง ใจเย็นนะ"

โฟลี่พุดถูก ถ้าเธอของขึ้นทุกครั้งที่มีมนุษย์ตีความสิ่งมีชีวิตในตำนานผิดๆ ก็คงต้องโกรธไปเกือบครึ่งชีวิต หลายร้อยปีที่ผ่านมาพวกซีโคลนเคยเห็นแฟรื่ออยู่บ้าง แล้วบิดเบือนความจริงของสิ่งที่เห็นจนเกือบจำไม่ได้

ปล่อยมันไป ยังมีมนุษย์สติคืออยู่ อย่าลืมหาาร์ทิมิสกับบัคเลอร์ลี

"นายเคยดูภาพยนตร์ของพวกมนุษย์เกี่ยวกับเซ็นทอร์ไหม" เธอถามโฟลี่ผู้อยู่ปลายเส้นทางการสื่อสารผ่านหมวกเกราะ "เซ็นทอร์พวกนั้นทั้งงามสง่าและปราดเปรียว *ข้าจะต่อสู้เพื่อพระองค์ แล้วค่อยไปออกล่า* เซ็นทอร์ที่แข็งแกร่งกำยำเนี่ยนะ นี่สิทำให้ฉันขำ"

ห่างไปหลายพันไมล์ ตรงไหนสักแห่งในชั้นแมนเทิลใต้ประเทศไอร์แลนด์ โฟลี่ผู้เป็นที่ปรึกษาด้านเทคนิคของกรมตำรวจโลกใต้ดินกำลังดูฟงไปมา

"ฮอลลี พวกแบบนี้มันเจ็บนะ คาบัลไลน์ชอบฟงของฉัน"

โฟลี่แต่งงานแล้ว หรือ *โคนคิค* ตามที่พวกเซ็นทอร์เรียกกัน มันเกิดขึ้นระหว่างฮอลลีไปช่วยคิม่อนในลิบบอกับอาร์ทิมิส ฟาวล์ หลายอย่างเปลี่ยนไปในช่วงสามปีนั้น บางครั้งฮอลลีรู้สึกว่าการไม่คอยทัน โฟลี่ต้องใช้เวลาลงอยู่กับเจ้าสาว ส่วนเพื่อนเก่าของเธออย่างทริบเบิล เคลปก็ก็ได้เลื่อน

เป้าหมายของฮอลลีอยู่ห่างออกไปจากสิ่งที่กำลังจะกลายเป็นศูนย์กลางการค้าอันพลุกพล่าน เธอขยับนิ้วแล้วเซ็นเซอร์ในถุงมือเกราะก็แปลการเคลื่อนไหวเป็นคำสั่งไปยังปีกกลบนหลัง มันพาเธอบินวนลงไปตามเกาะเล็กๆ ชื่อ อุนิซาริ ซึ่งอยู่ห่างจากท่าเรือครึ่งไมล์

"เซ็นเซอร์ร่างกายเยี่ยมไปเลย" เธอว่า "ตอบสนองได้ดีมาก"

"ใกล้เคียงกับการเป็นนกมากที่สุดแล้ว" โฟลีนบอก "ยกเว้นว่าเธออยากผสมผสาน"

"ไม่ละ ขอบคุณ" ฮอลลีรีบบอก เธอชอบการบินแต่ไม่มากพอจะให้ศัลยแพทย์เลปผ่าตัดคัดแปลงสมองส่วนที่ควบคุมการเคลื่อนไหว

"เอาละ ผู้กองซอร์ต" โฟลีนพูดด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ "ตรวจสอบก่อนออกปฏิบัติงาน ป.อ.ท."

ป.อ.ท. คือรายการตรวจสอบซึ่งเจ้าหน้าที่หน่วยลาดตระเวนทุกคนต้องทำก่อนถึงพื้นที่ปฏิบัติงาน ย่อมาจากปีก อาวุธ และทางหนี

ฮอลลีตรวจสอบข้อมูลที่เป็นตัวอักษรโปร่งแสงบนกะบังหน้าหมวกเกราะ

"เซลล์พลังงานเต็ม อาวุธเรียบร้อยดี ปีกกับชุดเต็มตัวทำงานเต็มประสิทธิภาพ ไม่มีไฟแดง"

"เยี่ยม" โฟลีนบอก "ผ่าน ผ่าน และผ่าน หน้าจอของเราตรงกัน"

ฮอลลีได้ยินเสียงกคคียบอร์คขณะโฟลีนพิมพ์ข้อมูลนี้ใส่บันทึกการปฏิบัติงาน เจ้าเซ็นทอร์ขึ้นชื่อว่าชอบคียบอร์คแบบโบราณมาก แม้ตัวเขาเองเป็นผู้จลลิตธิบคคียบอร์คเสมือนจริงที่มีประสิทธิภาพสูงหรือวิบอร์คก็ตาม

"จำวันะฮอลลี นี่เป็นแค่การลาดตระเวนเท่านั้น บินลงไปแล้วตรวจสอบเซ็นเซอร์ มันอายุสองร้อยปีแล้ว ปัญหาน่าจะเกิดจากความร้อน

สูงเกินไป ทั้งหมดที่เธอต้องทำคือไปตรงที่ฉันบอกแล้วซ่อมตามที่ฉันสั่ง ห้ามระคมยิงอะไรทั้งนั้น เข้าใจไหม"

ฮอลลีพนลมหายใจเสียงดัง "ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมคาบัลโลน่ ตกหลุมรักนาย โฟลี่ นายพุดจามีเสน่ห์มากเลย"

โฟลี่หัวเราะคิกคัก "เดี๋ยวนี้ใครที่ยั้วโมโหฉันไม่ขึ้นแล้วฮอลลี การแต่งงานทำให้ฉันใจเย็นลง"

"ใจเย็นเหรอ ฉันจะเชื่อเมื่อนายอยู่ในห้องเดียวกับมัลซ์ได้เกินสิบนาทีโดยไม่อาละวาดเสียก่อน"

คนกระชื้อ มัลซ์ ดิกกัมส์ เป็นมาแล้วทั้งศัตรู คู่หู และเพื่อนของฮอลลีกับโฟลี่ ความสุขอันยิ่งใหญ่ในชีวิตของเขาคือการสวาปาม ตามมาติดๆ คัวยการยั้วโมโหศัตรู คู่หู และเพื่อน

"บางทีฉันอาจต้องแต่งงานไปอีกสักสองสามปีกว่าจะทำแบบนั้นได้ อันที่จริงคงต้องอีกสักสองสามร้อยปีนั่นแหละ"

เกาะปรากฏชัดเจนผ่านกะบังหน้าของฮอลลี ล้อมรอบด้วยฟองคลื่นเหมือนทรงผมของพระยุดกลาง ได้เวลาหยุดพุดคุยเล่นแล้วลงมือปฏิบัติงาน แม้ฮอลลีนึกอยากบินวนสักพักเพื่อจะได้มีเวลาคุยกับเพื่อน เธอรู้สึกเหมือนนี่เป็นบทสนทนาจริงจังครั้งแรกกับโฟลีนับตั้งแต่กลับมาจากลิโม โฟลี่เดินหน้าในเส้นทางชีวิตตลอดช่วงสามปีที่ผ่านมา แต่สำหรับฮอลลีแล้ว เธอหายไปแค่วันไม่กี่ชั่วโมง แม้อายุไม่มากขึ้นเลย แต่ฮอลลีกลับรู้สึกเหมือนโค่นโกงเวลาไป จิตแพทย์เลปคงบอกว่าฮอลลีเกิดอาการซึมเศร้าหลังเดินทางข้ามเวลาแล้วฉวยให้เธอว่าเรงขึ้น ฮอลลีไว้วางใจว่านี่มากพอๆ กับการผ่าตัดสมอง

"ฉันจะลงไปละนะ" เธอพุดเสียงเกรียก นี่เป็นภารกิจเดียวครั้งแรก นับตั้งแต่การเดินทางข้ามเวลา เธอต้องการให้มันเสร็จสิ้นอย่างสมบูรณ์

แบบ ต่อให้เป็นแรงงานของกลุ่มเผ่าระวังคราเคนก็เถอะ

"รับทราบ" โฟลีย์พูด "เธอเห็นเซ็นเซอร์หรือยัง"

มีไบโอเซ็นเซอร์สี่ตัวบนเกาะที่คอยส่งข้อมูลกลับไปยังกรมตำรวจ สามตัวส่องแสงสีเขียวอ่อนกะพริบเป็นจังหวะบนกะบังหน้าของฮอลลี ตัวที่สี่เป็นสีแดง สีแดงอาจมีความหมายได้หลายอย่าง ในกรณีนี้ข้อมูลที่ว่า ได้ทุกตัว สูงกว่าระดับปกติ ทั้งอุณหภูมิ การเต้นของหัวใจ กิจกรรมสมอง ทั้งหมดคาบเกี่ยวระดับอันตราย

"ต้องทำงานผิดพลาดแน่" โฟลีย์อธิบาย "ไม่อย่างนั้นเซ็นเซอร์ตัวอื่น ก็น่าจะแสดงอะไรบ้าง"

"เห็นแล้ว สัญญาณแรงเลย"

"โอเค เปิดเกราะแล้วเข้าหา"

ฮอลลีบิดคางไปทางซ้ายอย่างแรงจนกระดูกคอลัน นี่เป็นวิธีเรียกพลังเวทมนตร์ของเธอ มันไม่ใช่การเคลื่อนไหวที่จำเป็น เพราะเวทมนตร์ส่วนใหญ่สั่งการด้วยสมอง แต่แฟรี้พัฒนาเทคนิคของตัวเองขึ้นมา เธอปล่อยพลังงานเล็กน้อยเข้าไปในแขนขาแล้วสั่นจนพื้นระยะที่ตามองเห็น ชูคเต็มตัวระยิบระยับจับความถี่ในการสั่นแล้วเพิ่มพลังให้มันจนประกาย เวทมนตร์จีว้แค่หนึ่งเดียวก็อยู่ไปได้นาน

"ฉันล่องหนแล้ว และกำลังเข้าหาเป้าหมาย" เธอตอบรับ

"รับทราบ" เซ็นทอร์พูด "ระวังตัวด้วยนะฮอลลี ผู้บังคับการเคลป์ จะตรวจดูวิดีโอเนี่ยะ ดังนั้นจงทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด"

"ฉันกำลังบอกเป็นนัยๆ ว่าฉันชอบแหกกฎงั้นหรือ" ฮอลลีพูด ดูเหมือนตกใจกับความคิดนี้

โฟลีย์หัวเราะเบาๆ "ฉันกำลังบอกเป็นนัยๆ ว่าเธออาจไม่มีหนังสือรวมกฎระเบียบด้วยซ้ำ หรือถ้ามีก็คงไม่เคยเปิดอ่านเลย"

ก็จริงแฮะ ฮอลลิคคิพลางบินโฉบลงไปบนเกาะอุนิซาริ

เชื่อกันว่าวาฬเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดใหญ่ที่สุดในโลก แต่

ความจริงไม่ใช่ คราเคนอาจยักษ์ตัวยาวได้ถึงห้ากิโลเมตร อีกทั้งเป็นที่มาของตำนานสแกนดิเนเวียตั้งแต่ศตวรรษที่สิบสามเมื่อมันปรากฏในมหากาพย์เออร์ว่าโอดส์ในรูปของสัตว์น่ากลัวชื่อ *ลินิก์บาร์* คำบรรยายคราเคนในช่วงแรกนั้นตรงที่สุด โดยบอกว่ามันเป็นสัตว์ทะเลขนาดเท่าเกาะลอยน้ำ อันตรายแท้จริงต่อเรือไม่ใช่ตัวคราเคนเอง แต่เป็นน้ำวนที่เกิดขึ้นตอนมันดำลงไปในมหาสมุทร แต่เมื่อถึงยุคกลาง ตำนานคราเคนก็ถูกนำไปผสมกับตำนานปลาหมึกยักษ์ ต่างก็ได้คุณสมบัติที่น่ากลัวที่สุดของอีกฝ่ายไป ปลาหมึกยักษ์กลายเป็นสัตว์ตัวใหญ่เท่าภูเขา ในขณะที่คราเคนผู้รักสงบมีหนวดและกลายเป็นสัตว์กระหายเลือดไม่ต่างจากฉลามที่ร้ายกาจที่สุด

ไม่มีอะไรห่างไกลความจริงมากกว่านั้น คราเคนเป็นสิ่งมีชีวิตแสนแข็งแกร่งปกป้องกันตัวเองหลักๆ มาจากขนาดอันใหญ่โตของมัน รวมถึงเปลือกหุ้ม แก๊ส และเซลล์ไขมันที่ล้อมรอบสมองขนาดเท่าผลเมลอน สมองนี้มอบสติปัญญาให้มันแค่พอหากินและลอกคราบได้ เมื่ออยู่ภายใต้ชั้นหิน วัชพืช และปะการัง คราเคนก็ดูแทบไม่ต่างจากเพรียงหิน เพียงแต่เป็นเพรียงหินที่รองรับสนามกีฬาโอลิมปิกได้สักหนึ่งหรือสองสนาม

คราเคนมีช่วงชีวิตอันยาวนานหลายพันปี ต้องขอบคุณระดับการเผาผลาญที่ช้าอย่างยิ่ง และเครือข่ายอันใหญ่โตของระบบสนับสนุนที่ล้อมรอบแกนกลางลำตัวอันอ่อนนุ่ม มันมักลงหลักปักฐานอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีอาหารอุดมสมบูรณ์หรือมีพลังเวทมนตร์ จากนั้นก็จะอยู่ไปจนกระทั่งอาหารหรือพลังงานหมดลง การปักหลักอยู่กลางอ่าวใกล้ท่าเรือของมนุษย์

นอกจากจะช่วยอำพรางตัวแล้วยังมอบแหล่งอาหารให้อย่างเหลือเฟือด้วย เจ้าคราเคนจึงอยู่ตรงนี้ ยึดตัวเองไว้กับพื้นทะเลเหมือนหอยยักษ์ คอยคุ้ยขยะจากเมืองเข้ามาผ่านเหงือกแล้วมันจนกลายเป็นแก๊สมีเทนในกระเพาะ อันกว้างใหญ่ แต่ถ้าขยะของมนุษย์คือทางรอดของพวกมัน ในขณะที่เดียวกันก็เป็นหายนะด้วย เพราะระดับความเป็นพิษที่สูงขึ้นทำให้คราเคนเป็นหมัน ตอนนี้สิ่งมีชีวิตโบราณดังกล่าวเหลืออยู่ในมหาสมุทรแค่ประมาณครึ่งโหลเท่านั้น

คราเคนตัวนี้อายุมากกว่าเพื่อน ข้อมูลจากการขุดเปลือกพบว่า เซลล์ ซึ่งเป็นชื่อที่กลุ่มเผ่าระวังคราเคนกลุ่มเล็กๆ ผู้ทุ่มเทตั้งให้มันมีอายุกว่าหมื่นปีแล้ว มันปลอมตัวเป็นเกาะในบริเวณท่าเรือเฮลซิงกิมาตั้งแต่ศตวรรษที่สิบหก เมื่อเมืองแห่งนี้ยังได้ชื่อว่า เฮลซิงฟอร์ส

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เซลล์แทบไม่ทำอะไรนอกจากกินกับนอน ไม่คิดจะย้ายถิ่นเลย ความรู้สึกอยากอพยพถูกกดไว้ด้วยสารเคมีที่รั่วไหลจากโรงงานที่สร้างบนหลังของมันเมื่อร้อยปีก่อน ไม่ว่าจะมองในแง่ไหนก็ดูเหมือนเซลล์ไม่น่าจะเคลื่อนไหวอีก มันปล่อยแก๊สมีเทนออกมาแค่สองครั้งในรอบห้าสิบปี ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลให้คิดว่าแสงไฟสีแดงบนเซ็นเซอร์เป็นอะไรมากไปกว่าสายไฟพันกัน ฮอลล์มีหน้าที่ทำให้มันเลิกพันกัน นับเป็นภารกิจมาตรฐานสำหรับวันแรกที่กลับมาปฏิบัติงาน ไม่มีอันตราย ไม่มีกำหนดเส้นตาย และมีโอกาสเพียงน้อยนิดที่จะค้นพบอะไร

ฮอลล์หันฝ่ามือด้านลม แล้วลอยลงไปจนรองเท้าบูตเฉี่ยวหลังคาร้านอาหารเล็กๆ บนเกาะ อันที่จริงมีสองเกาะที่เชื่อมกันไว้ด้วยสะพานเล็ก เกาะหนึ่งเป็นเกาะจริง อีกเกาะนั้นพื้นที่ส่วนใหญ่คือเซลล์ซึ่งเกาะหินอยู่ ฮอลล์สแกนความร้อนอย่างรวดเร็ว ไม่เจออะไรนอกจากหนูสองสามตัวและกลุ่มความร้อนจากชาน้ำซึ่งอาจทำงานตามเวลาที่ตั้งไว้

เธอจึงแผ่นก้นน้ำมันลงมือแล้วปล่อยกลุ่มฝุ่นสีส้มเรืองแสงไปในน้ำมันรวมตัวกันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็แปรขบวนเป็นรูปลูกศรหยาดๆ ชี้ไปยังเซ็นเซอร์

"มันว่ายน้ำ บิน แถมยังบุกดินได้ด้วย" โฟลีย์พูด ติ่งกับความสำเร็จของตัวเอง "ขอพระเจ้าทรงอวยพรให้หัวใจดวงน้อยๆ ของพวกมันด้วยเถิด"

คริตเตอร์ที่ร่ำร่ายสีส้มเรืองแสงให้ฮอลลี่ติดตามไป เธอจึงตัวเข้าไปอยู่ใต้ช่องฮินแหลม แล้วก็พบว่าคริตเตอร์กำลังขุดวัชพืชที่ขึ้นบดบังเซ็นเซอร์อยู่

"โง่ละ เอาเลยสิ พวกมันมีประโยชน์นะ บอกฉันซิว่าพวกมันมีประโยชน์แค่ไหนสำหรับเจ้าหน้าที่ภาคสนาม"

มันมีประโยชน์มาก โดยเฉพาะเมื่อฮอลลี่มีอากาศเหลืออยู่แค่สิบนาที แต่แค่นี้โฟลีย์ก็หลงพอแล้ว

"หมวกเกราะติดเหงือกปลายังมีประโยชน์เสียกว่า โดยเฉพาะเมื่อนายรู้อยู่แล้วว่าเซ็นเซอร์อยู่ใต้น้ำ"

"เธอมีอากาศพอยิ่งกว่าพอ" โฟลีย์เถียง "โดยเฉพาะเมื่อพวกคริตเตอร์ช่วยเปิดทางให้แบบนี้"

คริตเตอร์ทะแหนและมอสส์ที่ปกคลุมเซ็นเซอร์จนกระทั่งวาวับเหมือนวันที่ออกจากสายพาน เมื่อภารกิจเสร็จสิ้น คริตเตอร์ก็วูบวาบแล้วตายไป ละลายในน้ำพร้อมเสียงซู่ซ่าเบาๆ ฮอลลี่เปิดไฟที่หมวกเกราะ ให้ลำแสงทั้งสองส่องไปยังอุปกรณ์โลหะผสม เซ็นเซอร์มีขนาดและรูปร่างเหมือนกล้วย เคลือบด้วยเจลลี่เล็กโทโรไลต์

"น้ำค่อนข้างสะอาด ต้องขอบคุณเซลล์ ฉันได้ภาพที่ชัดเจนดี"

ฮอลลี่ปรับการลอยตัวของชุดขึ้นไปสองสามระดับจนมีค่าเป็นกลาง

ตอนนี้เธอลอยตัวอยู่ในน้ำ พยายามอยู่นิ่งเท่าที่จะเป็นไปได้

"ว่าไง นายเห็นอะไรบ้าง"

"เหมือนที่เธอเห็นนั่นแหละ" เจ้าเซ็นทอร์ตอบ "เซ็นเซอร์กะพริบไฟแดง ฉันต้องอ่านค่าสักหน่อย ช่วยเข้าไปแตะหน้าจอที่ได้ไหม"

ฮอลลีทาบฝ่ามือบนเจลเพื่อให้เซ็นเซอร์อ่านค่าประสงค์บนถุงมือเชื่อมต่อกับอุปกรณ์โบราณนี้

"เก้านาทีกี่ครั้งนะโพลี อย่าลืมนะ"

"ไม่เอาน่า" เจ้าเซ็นทอร์หัวเราะเบาๆ "ฉันตั้งค่าใหม่ให้ดาวเทียมทั้งฝูงยังได้เล่นนะภายในเก้านาทีกี่ครั้ง"

ก็อาจจริง ฮอลลีก็ควรจะหมวกเกราะตรวจสอบระบบเซ็นเซอร์

"เฮ้อ!" โพลีถอนใจในอีกสามสิบวินาทีต่อมา

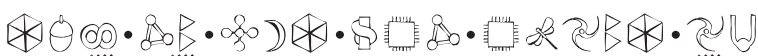
"เฮ้ออะไร" ฮอลลีถามอย่างกังวล "อย่ามาแฮกแบบนี้สิโพลี จะทำให้ฉันปวดหัวด้วยวิทยาศาสตร์ก็เอาเลย แต่อย่ามาแฮกได้ไหม"

"ดูเหมือนไม่มีอะไรผิดปกติกับเจ้าเซ็นเซอร์ตัวนี้เลย มันทำงานได้ดีมาก นั่นก็หมายความว่า..."

"เซ็นเซอร์อีกสามตัวทำงานบกพร่อง" ฮอลลีสรุป "อัจฉริยะจริงๆ เชียว"

"ฉันไม่ได้ออกแบบเซ็นเซอร์พวกนี้นะ" โพลีพูอย่างเจ็บปวด "มันเป็นอุปกรณ์เก่าของโคบอย"

ฮอลลีตัวสั่น ร่างกายกระตุกอยู่ในน้ำ ศัตรูเก่าของเธอคือโอปอลโคบอย เป็นหนึ่งในแฟรนช์ประเทศผู้คิดค้นชั้นแนวหน้า จนกระทั่งเธอตัดสินใจอยากผันตัวไปเป็นอาชญากรเพื่อขึ้นเป็นราชินีครองโลก ตอนนี้เธอถูกขังอยู่ในคุกที่สร้างพิเศษให้ล่อยอยู่ในแอคแลนด์ส ใช้เวลาหมดไปกับการเขียนจดหมายถึงนักการเมืองเพื่อขอให้พ้นโทษเร็วขึ้น

"โทษทีเพื่อนยาก...ที่สงสัยในความเก่งกาจของนาย ฉันคิดว่าควร
ตรวจสอบเซ็นเซอร์ที่เหลือด้วยนะ หวังว่าคงอยู่เหนือระดับน้ำทะเล"

"เฮ้อ!" โฟลี้ถอนใจอีกครั้ง

"ช่วยหยุดทำแบบนั้นเสียทีเถอะ ในเมื่อตอนนี้ฉันมาถึงนี่แล้ว ก็
น่าจะตรวจสอบเซ็นเซอร์ที่เหลือไม่ใช่หรือไง"

เรียบไปครู่หนึ่งขณะโฟลี้เปิดไฟล์สองสามไฟล์ จากนั้นเขาก็พูดแล้ว
หยุดตามจังหวะที่ข้อมูลปรากฏให้เห็น "เซ็นเซอร์ตัวอื่น...ไม่ใช่ประเด็น
สำคัญเร่งด่วน...ในตอนนี้ สิ่งที่เราต้องการรู้อย่างแท้จริง...คือทำไมเซลล์
ทำให้เซ็นเซอร์ตัวนี้เป็นสีแดง ขอฉันดูก่อนนะ...ว่าเราเคยเจออะไรแบบนี้
มาก่อนไหม"

ฮอลลี่ไม่มีทางเลือก จำต้องแตะเซ็นเซอร์ต่อไป ขาแก่วงไปมาอยู่
ใต้ร่าง สายตามองนาฬิกาบนกะบังหน้าซึ่งบอกปริมาณอากาศที่ลดลง
เรื่อยๆ

"โอเค" โฟลี้พูดในที่สุด "มีเหตุผลสองข้อที่ทำให้เกิดสัญญาณ
ไฟแดง ข้อแรกคือเซลล์กำลังคั้งท้องซึ่งเป็นไปไม่ได้เพราะมันคือเพศชาย
ที่เป็นหมัน"

"ถ้าอย่างนั้นก็เหลือข้อสอง" ฮอลลี่พูด มันใจว่าต้องไม่ชอบเหตุผล
ข้อสองแน่

"ข้อสองคือมันกำลังจะลอกคราบ"

ฮอลลี่กลอกตากด้วยความโล่งอก "ลอกคราบ ฟังดูไม่เลวร้าย"

"คืออย่างนี้นะ มันแยกว่าที่คิดอยู่บ้าง"

"หมายความว่ายังไง แยกอยู่บ้างคืออะไร"

"ทำไมฉันไม่อธิบายขณะเธอบินหนีไปให้เร็วที่สุดเลยล่ะ"

ฮอลลี่ไม่รอให้บอกซ้ำ เมื่อโฟลี้แนะนำให้เจ้าหน้าที่หนีก่อน การ

สาธยายความซึ่งเป็นสิ่งที่เขาชื่นชอบ ก็แปลว่าสถานการณ์ตึงเครียด เธอ
กางแขน ปีกบนหลังก็กางตาม

"คิดเครื่อง" เธอผูกพลาซซี่แขนทั้งสองข้างไปยังผิวน้ำ แล้ว
เครื่องยนต์ก็ทำงาน พาเธอบินขึ้นจากทะเลบอลติก น้ำร้อนระอุเป็นทาง
ตามหลังก่อนเธอจะขึ้นไปลอยอยู่กลางอากาศ ชุคเต็มตัวแห่งทันทีเมื่อ
ความชื้นหลุดจากวัตถุดิบแบบเนียนสลัก และแรงดันของอากาศคูดน้ำ
ทุกหยกที่ยังตกค้างอยู่ออกไป ในอีกไม่กี่วินาทีเธอก็บินไต่ระดับขึ้นไปถึง
ร้อยเมตร ความกังวลในน้ำเสียงของโพลีกระตุ่นให้เธอรีบไปต่อ

"คราเคนตัวหนึ่งจะลอคกราบแค่ครั้งเดียว บันทีกระบุว่าเซลลี
ลอคกราบไปแล้วเมื่อสามพันปีก่อน เราจึงคิดว่ามันไม่น่าจะลอคอีก"

"แล้วทำไมเป็นอย่างนี้"

"ดูเหมือนเซลลียูมานานพอจะลอคกราบอีกครั้ง"

"ทำไมเราต้องกังวลละ"

"เรากังวลเพราะคราเคนลอคกราบพร้อมการระเบิดรุนแรง เปลือก
ใหม่ขั้ันมารออยู่แล้ว เซลลียะกำจัดเปลือกเก่าด้วยการจุกระเบิดชั้นเซลล์
มีเทน ทำให้มันหลุดกระเด็นออกไป"

ฮอลลีอยากแน่ใจว่าเธอเข้าใจสิ่งที่เขากำลังบอก "ถ้าอย่างนั้นนาย
ก็หมายความว่าเซลลียะตกแล้วจุกไฟนั่นแหละ"

"ไม่ใช่ เซลลียะตกแล้วระเบิดต่างหาก มันเก็บกักมีเทนไว้มากพอ
ให้พลังงานแก่เฮเวนได้หนึ่งปี จะไม่มีตกครั้งไหนใหญ่เท่านี้หลังการรวมตัว
ของเผ่าคนแคระครั้งสุดท้าย"

ภาพคอมพิวเตอร์จำลองสถานการณ์ระเบิดปรากฏบนกะบังหน้า
ของเธอ ในสายตาแพร่ส่วนใหญ่ ภาพนี้อาจมัวไม่ชัดเจน แต่เจ้าหน้าที่เลป
จำเป็นต้องพัฒนาทักษะการมองภาพซ้อนซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับอ่าน

หน้าจอและมองสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวพร้อมกัน

เมื่อภาพจำลองระบุว่ารหัสลี้่ออกมาพันธัมมีการระเบิดที่คาดไว้แล้ว
เธอก็หยุดไปต่อ คีโคง แล้วหันหน้าเข้าหาคราเคน

"มีอะไรที่เราทำได้บ้างไหม"

"นอกจากถ่ายรูปสักหน่อยก็ไม่มีหรอก สายเกินกว่าจะทำอะไรแล้ว
มีเวลาเหลือไม่กี่นาทีเท่านั้น เปลือกชั้นในของเซลล์อยู่ในอุณหภูมิที่พร้อม
ระเบิดแล้ว ดังนั้นจงเอาฟิลเตอร์กันแสงลงมาปิดหน้าแล้วชมเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นเถอะ"

เซลล์เอาฟิลเตอร์ลง "เรื่องนี้จะกลายเป็นข่าวดังไปทั่วโลก อยู่ดีๆ
เกาะไม่ระเบิดขึ้นมาเฉยๆ หรือ"

"เป็นไปได้นะ ภูเขาไฟระเบิด แก๊สรั่ว อุบัติเหตุจากสารเคมี เชื้อ
ฉุนสึ ถ้ามีสิ่งหนึ่งที่พวกซีโคลนรู้ดี นั่นก็คือวิธีหาสาเหตุมาอธิบายการ
ระเบิด ชาวอเมริกันคิดเฉลี่ย 51 ชิ้นมาเพียงเพราะวุฒิสมาชิกคนหนึ่ง
จับเครื่องบินไอพ่นไปชนภูเขา"

"แผ่นดินใหญ่ปลอดภัยใช่ไหม"

"ก็น่าจะอย่างนั้น อาจโดนสะเทือนบ้าง"

เซลล์ผ่อนคลายขณะปล่อยให้ปีกพยุงตัวไว้ ไม่มีอะไรที่เธอทำได้
ไม่มีอะไรที่เธอควร ทำ นี่เป็นกระบวนการธรรมชาติ คราเคนมีสิทธิ์ทุก
ประการที่จะลอกคราบ

การระเบิดของแก๊สมิเทน มัลซ์คงชอบ

ตอนนี้มัลซ์ ดิกกัมส์เปิดกิจการนักสืบเอกชนในเฮเวนร่วมกับฟิกซี
คินดีชื่อ ดูคาร์ เคย์ เมื่อก่อนมัลซ์ก็เคยก่อวานผู้อื่นด้วยแก๊สมิเทนอยู่บ่อยๆ

บางอย่างกะพริบช้าๆ อยู่บนกะบังหน้าของเซลล์ กลุ่มพลาสมา
สีแดงในหน้าต่างสแกนความร้อน มีชีวิตอยู่บนเกาะนั้น ไม่ใช่แค่แมลง

หรือหนูด้วย มนุษย์หลายคนเลย

"โพลี ฉันอ่านค่าบางอย่างได้"

ฮอลลีปรับขนาดหน้าต่างสแกนความร้อนด้วยการกะพริบตาเพื่อ
ติดตามแหล่งที่มา มีร่างร้อนสี่ร่างอยู่ในชานา

"ในชานานะโพลี เราพลากไปได้ยังง"

"ร่างกายของพวกเขามีอุณหภูมิเท่ากับกำแพงอิฐ" เซ็นทอร์ตอบ
"ฉันคิดว่าหนึ่งในพวกข้าโคลนคงเปิดประตู"

ฮอลลีขยายภาพบนกะบังหน้าเป็นหกเท่า แล้วก็เห็นว่าประตูชานา
เปิดแง้มอยู่จริงๆ ใต้น้ำเป็นลำล่อยออกมาทางช่องนั้น ตัวอาคารเย็นเร็ว
กว่าร่างกายมนุษย์ ตอนนี้พวกเขาจึงปรากฏบนสแกนเนอร์ของเธอ

"ผู้ชายข้าโคลนพวกนี้มาทำอะไรที่นั่น นายบอกว่ายังไม่มီးอะไรเปิด
ทำการจนกว่าจะถึงแปดโมงนี้"

"ไม่รู้สิฮอลลี ฉันจะปู้ได้ไง พวกนั้นเป็นมนุษย์นะ คาคเคายาก
พอๆ กับคิม่อนคลั่งควงจันทร์นั้นแหละ"

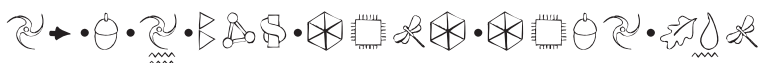
ไม่สำคัญว่ามนุษย์พวกนี้มาทำอะไรอยู่ตรงนั้น การนึกสงสัยรังแต่
จะทำให้เสียเวลา

"ฉันต้องกลับไปนะโพลี"

โพลีหันกลีองเข้าหาตัว ถ่ายทอดภาพสดไปยังหมวกเกราะของ
ฮอลลี

"มองเห็นฉันสิฮอลลี เธอเห็นสีหน้าฉันไหม นี่คือน้ำ*เครีค*ของ
ฉัน อย่าทำนะฮอลลี อย่ากลับไปทีเกาะนั้น มนุษย์ตายอยู่ทุกวันโดยที่เรา
ไม่ต้องเข้าไปก้าวก่าย เลป*ไม่เคย*ก้าวก่าย"

"ฉันรู้กฎน่า" ฮอลลีพูดพลางปิดเสียงเจ้าเซ็นทอร์ที่กำลังไววาย
อาชีพนันเป็นอันจบสิ้น...อีกครั้ง เธอคิดพลางเอียงปีกเตรียมพุ่งคิง

ชายสี่คนนั่งอยู่ในห้องค้ำนอกของชาวนำ รุสสิกกระหึ่มที่หลอก

เจ้าหน้าที่ของเกาะได้อีกครั้ง และแอบมาใช้ชาวนำฟริก่อนทำงาน โชคดีที่คนหนึ่งเป็นยามรักษาความปลอดภัยของอุนิซาริ จึงเข้าถึงกุญแจและเรือท้องแบนห้าแรงม้าที่สี่สหายโดยสารมาพร้อมเบียร์คาร์จาลาหนึ่งถัง

"วันนี้อุณภูมิในชาวนำดีเลยนะ" คนหนึ่งว่า

คนที่สองเช็ดไอน้ำจากแว่น "ฉันคิดว่าร้อนไปหน่อย อันที่จริงตอนนี้ก็ยังร้อนได้เท่าอยู่เลย"

"ถ้าอย่างนั้นก็ไปโคดลงทะเลบอลติกสิ" ยามพูด เชิงที่เพื่อนไม่ชื่นชมสิ่งที่เขาพยายามทำให้ "นั่นน่าจะทำให้น้ำก๊วยที่น้ำสงสารของนายเย็นลงได้"

"อย่าไปสนใจมันเลยนะ" คนที่สี่บอกพลางสวมนาฬิกา "เท่าไ้ฉันมันอ่อนไหวมาก มีปัญหาเรื่องอุณภูมิตลอดแหละ"

ชายเหล่านี้เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก ทั้งหมดพากันหัวเราะแล้วกระดกเบียร์ เสียงหัวเราะกับเสียงคัมหยุกลงทันทีเมื่ออยู่ๆ ส่วนหนึ่งของหลังคาก็ติดไฟไหม้เป็นรู

ยามสำคัญเบียร์ออกมาอีกใหญ่ "มีใครสูบบุหรี่หรือเปล่า ฉันบอกแล้วว่าห้ามสูบ!"

ต่อให้มีเพื่อนร่วมชาวนำคนไหนตอบ เขาก็คงไม่ได้ยินอยู่ดี เพราะทันใดนั้นตัวเขาก็ลอยขึ้นไปทางรูบนหลังคา

"นิ้วเท้าของฉันร้อนจริงๆ นะ" ชายใส่แว่นพูด รวากับการพुकย้ำเรื่องเดิมอาจทำให้ลืมเรื่องใหม่

คนอื่นไม่สนใจเขาเพราะยุ่งอยู่กับการทำสิ่งที่มนุษย์มักทำในช่วงเวลาอันคราย นั่นคือสวมกางเกง

ไม่มีเวลาแนะนำตัวหรือเข้าออกทางประตู ดังนั้นฮอลลี่จึงชักปืน

นิวทรีโนออกมา เจาะรูขนาดสองเมตรที่หลังคา แล้วก็เห็นชายซีโคลน
สี่คนในสภาพขาขาชืดกึ่งเปลือย ตัวสั่นเทาด้วยความตกใจฉับพลัน

ฉันไม่แปลกใจที่พวกนี้สั่น เธอคิด นั่นเป็นแค่จุดเริ่มต้น

ขณะบินมา เธอก็พิจารณาปัญหาไปด้วย จะพามนุษย์สี่คนออกจาก
พื้นที่ระเบิดภายในสถานที่ได้อย่างไร

ถ้าเป็นเมื่อก่อน เธอคงมีปัญหาคือสองคือตัวอาคาร กฎแฟร์ระบุว่า
ห้ามเข้าอาคารของมนุษย์โดยไม่ได้รับเชิญ นี่เป็นคำสาปอายุหมื่นปีที่ยัง
ส่งผลอยู่ หากใครฝ่าฝืนก็จะกลืนไส้และสูญเสียชีวิตเวทมนตร์ กฎนี้
ทั้งล้าสมัยและเป็นอุปสรรคอย่างร้ายแรงต่อการทำงานของเลป ดังนั้น
หลังจากมีการอภิปรายสาธารณะหลายครั้งและลงประชามติกันแล้ว
จอมเวทย์มือนหมายเลขหนึ่งก็ยกเลิกคำสาปนี้ คิม่อนน้อยใช้เวลาแค่
ห้านาทีก็แก้คำสาปที่จอมเวทย์เอลฟ์แก้ไม่ตกมาหลายร้อยปีได้

กลับมาที่ปัญหาดังต้นอีกครั้ง มนุษย์ตัวใหญ่สี่คนกับการระเบิดที่
ใกล้จะเกิดขึ้น

คนแรกง่ายและเป็นตัวเลือกที่ชัดเจน เขาบางคนอื่นอยู่ แถมยังไม่
สวมอะไรนอกจากผ้าเช็ดตัวและหมวกยามโบเล็บบนยอดศีรษะเหมือน
เปลือกถั่วบนหัวหมี

ฮอลลี่นิวหน้า ฉันต้องทำให้เขาพ้นสายตาให้เร็วที่สุด ไม่งั้นคงล้ม
ภาพนี้ไม่ลงแน่ ชายซีโคลนผู้นี้มีกล้ามเนื้อมากกว่าโทรลล์เสียอีก

โทรลล์! ไข่แล้ว

มีการเพิ่มเติมอุปกรณ์หลายอย่างในชุดปฏิบัติการของหน่วย
ลาดตระเวนตอนฮอลลี่อยู่ที่ลิโม เป็นธรรมชาติที่ส่วนใหญ่กิดค้นและจด
สิทธิบัตรในนามโพลี หนึ่งในนั้นคือชุดลูกดอกใหม่สำหรับปืนนิวทรีโน เจ้า

เซ็นทอร์เรียกมันว่า ลูกคอกค่านแรงโน้มถ่วง แต่เจ้าหน้าที่เลปเรียกมันว่า กระสุนควัลอย

ลูกคอกนี้ใช้หลักการเดียวกับเข็มขัดควงจันทร์ของโพลีเนเอง มันทำให้เกิดสนามพลังรอบอะไรก็ตามที่คาดมันอยู่ แล้วลดแรงดึงดูดของโลกให้เหลือแค่หนึ่งในห้า เข็มขัดควงจันทร์มีประโยชน์ในการเคลื่อนย้ายอุปกรณ์หนัก ไม่นานเจ้าหน้าที่ภาคสนามก็ดัดแปลงมันไปใช้ตอบสนองความต้องการเฉพาะด้าน รวมถึงใช้ล่อมนักโทษไว้กับเชือกร้อยลูกคอกโลหะซึ่งทำให้เคลื่อนย้ายไปมาได้ง่ายขึ้นมาก

จากนั้นโพลีก็พัฒนาลูกคอกที่ให้ผลแบบเดียวกับเข็มขัดควงจันทร์ ลูกคอกนี้ใช้ผิวหนังของนักโทษเป็นตัวทำปฏิกิริยาให้ร่างไร้น้ำหนัก แม้แต่โทรลล์ยังดูไม่น่ากลัวนักเมื่อลอยคืบป่องเหมือนลูกโป่งในสายลม

ฮอลล์ปลดชุดลูกคอกจากเข็มขัด ใช้สันมือคั่นมันเข้าไปในปิ่นนิวทรีโน

ลูกคอก เธอคิด ย้อนกลับไปยุคหินซะงั้น

ยามรักษาความปลอดภัยร่างใหญ่อยู่ตรงหน้าเธอแล้ว ริมฝีปากสั้นด้วยความโกรธ

ไม่ต้องใช้เลเซอร์เล็งเป้าเลยสำหรับชายขี้โคลนผู้นี้ เธอคิด ไม่น่าจะพลาดได้ง่ายๆ

แล้วเธอก็ไม่พลาด ลูกคอกจี้สะกดไหล่ชายผู้นั้น เขาซ่อนอยู่กรุหนึ่งจนกระทั่งสนามค่านแรงโน้มถ่วงห่อหุ้มตัว

"โอ๊ย!" เขาร้อง "นั่นออกจะ..."

จากนั้นฮอลล์ก็บินลงมาอยู่ข้างเขา คืบคานขาชิดแล้วเหวี่ยงขึ้นฟ้า เขาลอยไปเร็วยิ่งกว่าลูกโป่งที่โดนเข็มเจาะ ทิ้งไว้เพียงเสียงร้องเบาๆ ด้วยความตกใจลากยาวเป็นทางตามหลัง

ชายที่เหลือริบสวมกางเกงให้เสร็จ สองคนรจนจนสะคุลล์มึ่ศีรษะชนกันก่อนล้มฟาดลงบนพื้น จานใส่ขนมปังได้มะเขือเทศกับมอซซาเรลล่า โคนชนกระเด็นไปด้านข้าง ขวดเบียร์หมุนควับนพื้นกระเบื้อง

"แซนคั้วชของฉฉฉฉ" ชายคนหนึ่งพูดแม้ขณะวุ่นอยู่กับการสวมกางเกงยีนส์มั่วว่ง

ไม่มีเวลาให้คิดคระหนกแล้ว ฮอลลัคคิด ทั้งเจียบและล่องหนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านี้ เธอกำตัวลงหลบแขนขาซิดเซียวที่เหวี่ยงไปทั่ว จากนั้นก็ปล่อยลูกคอกออกไปอีกสามคอกอย่างรวดเร็ว

ความสงบเจียบอย่างประหลาดปกคลุมชานน้าเมื่อนุชย์ผู้ใหญ่สามคนพบว่าตัวเองกำลังลอยไปยังรูนเพดาน

"เท้าฉฉ..." คนสวมแว่นเริ่มพูด

"หุบปากเรื่องเท้าฉฉ!" คนที่เสียดายแซนคั้วชตะโกนพลางเหวี่ยงหมัดใส่เพื่อน ทำเอาเจ้าตัวหมุนไปชนเพดานกระเด็นกระดอนเหมือนลูกพิณบอล

โพลั๊กเล็กคำสั่งปิดเสียงของฮอลลัคฉฉ

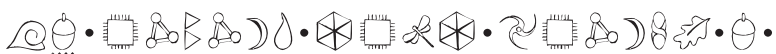
"คิอาร์วิท! ฮอลลั เธอมีเวลาไม่กี่วินาที วินาที! ออกมาจากตรงนั้นนะ! แม้แต่เกราะของชุดสูทนั้นก็หยุดยั้งการระเบิดระดับนี้ไม่ได้"

ใบหน้าของฮอลลัแดงและชุ่มเหงื่อทั้งที่มีระบบควบคุมอุณหภูมิในหมวกเกราะ

เหลือเวลาไม่กี่วินาที ฉฉเคยได้ยินประโยคนี้มาแล้วก็ครั้งกันนะ

ไม่มีเวลาจะมาละมุนละม่อมแล้ว เธอหงายหลังลงนอน กดเลือกคำสั่งบนป็นนิวทริโนไปที่ลำแสงซึ่งทำให้เกิดการสั่นสะเทือนรุนแรง จากนั้นก็ย้งเป็นวงกว้างขึ้นไปข้างบน

ลำแสงคันพวกมนุชย์ให้ลอยขึ้นไป เหมือนแม่น้ำเชี่ยวกรากพัดพา

ฟองน้ำ พวกเขากระด้างกระคองไปชนผนังและชนกันเองก่อนจะหลุด
ออกไปทางรูบนเพดานที่ยังมีประกายจางๆ อยู่

ชายคนสุดท้ายมองลงมาขณะหลุดออกไปทางรูนั้น นึกสงสัย
ทั้งที่สติเลือนลอยว่าทำไมตัวเองไม่ตื่นตระหนกจนพูดพร่ำไม่หยุด
การบินได้น่าจะทำให้เป็นโรคประสาทประเภทหวาดผวามิใช่หรือ

นั่นอาจตามมาในอนาคต เขาคิด *ถ้ายังมีอนาคตสำหรับฉัน*

เขาเหมือนเห็นร่างเล็กลักษณะคล้ายมนุษย์นอนอยู่บนพื้น
ท่ามกลางไอน้ำจากชาน้ำ เป็นร่างจิมมีปีกที่ผุดลุกขึ้นยืน จากนั้นก็พุ่งขึ้น
มาหาพวกเขาที่ลอยอยู่

ทั้งหมดเป็นเรื่องจริง ชายผู้นั้นคิด *เหมือนเรื่อง ลอร์ด ออฟ เคอะ*
ริงส์ สัจธรรมหัตถ์จรรยทั้งหลายนับมืออยู่จริง

จากนั้นเกาะก็ระเบิด แล้วชายผู้นั้นก็เลิกกังวลเกี่ยวกับสัจ
มหัตถ์จรรย เปลี่ยนไปกังวลเรื่องกางเกงที่ติดไฟแทน

เมื่อชายทั้งสองคนลอยอยู่ในอากาศแล้ว ฮอล्लीก็ตัดสินใจว่าได้เวลา
พาตัวเองออกไปให้ไกลจากเกาะแห่งนี้ให้มากที่สุด เธอย่อเข่าคิดตัวแล้ว
เปิดใช้งานปีกกลางอากาศขณะพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้ายามเช้า

"เยี่ยม" โฟล์ซม "เธอรู้ไหมว่าพวกเขาเรียกกันว่า *ฮอล्लीคอปเตอร์*"
ฮอล्लीชักอาวุธมายิงเร่งความเร็วให้ชายผู้ลอยตัวอยู่ออกไปพ้นจาก
เกาะ

"ตอนนี้ฉันยุ่งกับการรักษาชีวิตตัวเองอยู่นะโฟล์ ไว้ค่อยคุยทีหลัง
เถอะ"

โฟล์ีพูดว่า "โทษทีเพื่อน ฉันกังวลนะ ฉันจะพบเวลากังวล คับล-

ไลน์คิดว่ามันเป็นกลไกป้องกันตัว พวกถึงฮอลี่คืออปเตอร์ แล้ว เธอเคย
ออกตัวด้วยท่านี้ระหว่างการควลปีบนคาคฟ้าในคาร์มัสคัคท์ ผู้พัน...ฉัน
หมายถึงผู้บังคับการเคลป์ถ่ายวิดีโอไว้ได้ ตอนนี้นำพวกเขาใช้มันสอนใน
สถาบัน เธอคงไม่เชื่อว่ามึนนักเรียนก็คนที่ซื้อเท้าหักเพราะพยายามทำ
แบบเดียวกัน"

ฮอลี่กำลังจะยืนยันให้เพื่อนหุบปากเมื่อเซลล์จู่ระเบิดเซลล์มีเทน
ทำลายเปลือกเก่าและส่งเศษซากหลายตันให้ลอยขึ้นฟ้า คลื่นช็อกเล่นงาน
ฮอลี่จากด้านล่างเหมือนหมัดยักษ์ ทำเอาตัวเธอหมุนเหมือนกังหัน
เธอรู้สึกว่าชุดเต็มตัวปรับสภาพเพื่อไม่ให้เกิดอาการช็อก เกล็ดจิ๋วหุด
เข้าหากันเพื่อต้านแรงปะทะเหมือนโล่ของกองทัพคีมอน มีเสียงฟู่เบาๆ
เมื่อหมวกเกราะทำให้ถุงนิรภัยพองขึ้นมาปกป้องศีรษะและไขสันหลังของ
เธอ หน้าจอบนกะบังหน้าวูบวาบ กระตุก แล้วก็กลับมาเป็นปกติ

โลกหมุนบนกะบังหน้าเป็นสีฟ้าเทา เส้นขอบฟ้าเทียมในหมวก
เกราะเปลี่ยนไปหลายรอบ พลิกกลับไปกลับมาหลายรอบ แม้ฮอลี่รู้ว่า
แท้จริงแล้วเธอเองคือผู้ที่พลิก ไม่ใช่ภาพที่เห็น

รอค ยังรอคอยู่ ฉันคงใช้โชคหมดไปมากโข

โพลีพูดแทรกความคิดของเธอ "...อัตราการเดินทางของหัวใจสูงขึ้น
แต่ฉันไม่รู้เลยว่าทำไม เธอน่าจะคุ้นเคยกับสถานการณ์แบบนี้แล้ว มนุษย์
สี่คนรอคตาย เธอคงคิดที่ได้รู้ในเมื่อยอมเสี่ยงชีวิตตัวเองและเทคโนโลยี
ของฉันเพื่อช่วยพวกเขา จะเกิดอะไรขึ้นถ้าหนึ่งในกระสุนตัวลอยของฉัน
ตกอยู่ในมือมนุษย์"

ฮอลี่ใช้ส่วนผสมของท่าทางและการกะพริบตาสั่งการเครื่องยนต์
หลายตัวในบรรดาทั้งหมดสิบสองตัวของปีก เพื่อควบคุมการเคลื่อนไหว
ของมันอีกครั้ง

เธอเลื่อนกะบังหน้าขึ้นเพื่อไอและดุน้ำลาย ก่อนจะตอบโต้ข้อกล่าวหา

"ฉันสบายดี ขอขอบคุณที่ถามไถ่นะ ส่วนอุปกรณ์ทุกอย่างของเลปก็
สามารถสั่งทำลายได้จากกระยะไกล แม้แต่ตัวฉันก็ด้วย! คงนั้นทางเดียวที่
กระสุนตัวลอยของนายจะตกอยู่ในมือมนุษย์ก็คือเมื่อเทคโนโลยีของนาย
ใช้การไม่ได้"

"เรื่องนี้ทำให้ฉันนึกได้" โฟลีนบอก "ฉันต้องทำลายลูกคอกพวกนั้น"

ด้านล่างเกิดความสับสนวุ่นวาย รวากับประชากรครึ่งหนึ่งของ
เฮลซิงกิหาพาหนะหลากหลายได้ แล้วพากันยกพลมุ่งหน้ามายังจุดระเบิด
นำโดยเรือยามฝั่งที่มีเครื่องยนต์ขนาดใหญ่สองตัวติดตั้งอยู่ท้ายลำ หัวเรือ
ยกขึ้นเพื่อเพิ่มความเร็ว ตัวคราเคนเองถูกอำพรางไว้ด้วยควันกับฝุ่น แต่
เศษซากเปลือกที่ไหม้ตกลงมาเหมือนเจ้าภูเขาไฟปกคลุมคาถาฟ้าเรือค่าน
ล่างและดูเหมือนฝันผ้าสีคำห่มทะเลบอลติก

ห่างไปทางซ้ายของฮอลลีวู้ดเมตร พวกผู้ชายเหล่านั้นลอยขึ้นลง
อย่างมีความสุขในอากาศ โดยมีแรงส่งลูกสูบท้ายจากคลื่นซ็อกของการ
ระเบิด ทางแกนขาดรุ่งริ่งห้อยลงมาจากเธอ

"ฉันแปลกใจจัง" ฮอลลีฟูดพลางชมภาพชายเหล่านั้น "ไม่มีใคร
ร้องแหกปากหรือฉีราดเลย"

"มียาคลายกล้ำมเนื้ออยู่เล็กน้อยในลูกคอก" โฟลีนหัวเราะเบาๆ
"เล็กน้อยที่ว่าก็พอทำให้โทรลล์ร้องไห้หาแม่ได้ก็แล้วกัน"

"ปกติโทรลล์จะกินแม่ตัวเองนี่" ฮอลลีออกความเห็น

"ใช่เลย"

โฟลีนรอนชายพวกนั้นตกลงไปอยู่ในระยะสามเมตรเหนือผิวน้ำ
จากนั้นก็สั่งจุดระเบิดจิวในลูกคอกแต่ละอัน เสียงแตกเบาๆ สี่ครั้ง ตาม

ด้วยเสียงน้ำแตกกระจายดังลั่นสี่หน้า ชายเหล่านั้นอยู่ในน้ำแคะไม่กั้วนาที
ยามฝั่งก็มาถึงตัว

"โอเค" เจ้าเซ็นทอร์พูด โล่งใจอย่างเห็นได้ชัด "เราหลีกเลี่ยง
หายหน้าได้แล้ว ถือว่าทำหน้าที่ในวันนี้สำเร็จแล้ว ตอนนี้อยากออกไป
ยังสถานีกระสวยได้เลย ฉันมั่นใจว่าผู้บังคับการเคลป์ต้องอยากได้รายงาน
แบบละเอียดแน่"

"เคียวนะ...มีอีเมลส่งมา"

"อีเมล! อีเมล! เธอคิดว่านี่ใช้เวลาหรือไง ระดับเวทมนตร์ของเธอ คำ แคมแพงหลังของชุดเต็มตัวก็จะหลุดอยู่แล้ว เธอต้องออกมาจากตรงนั้นก่อนเกราะจะไม่ทำงานนะ"

"ฉันต้องอ่านอีเมลฉบับนี้นะโพลี เรื่องสำคัญ"

สัญลักษณ์จดหมายที่กะพริบบนกะบังหน้าของฮอลลีมาพร้อม
ลายเซ็นของอาร์ทิมิส เขากับฮอลลีใช้รหัสสีที่กำกับสัญลักษณ์อีเมล สีเขียว
คือการถามไถ่สารทุกข์สุกดิบ สีฟ้าคือเรื่องธุรกิจ และสีแดงคือเรื่องควน
สัญลักษณ์ที่กะพริบบนกะบังหน้าของฮอลลีเป็นสีแดงจ๋า เธอกะพริบ
ตาใส่มันเพื่อเปิดข้อความสั้น

แม่กำลังจะตาย โปรดรีบมาทันที พาหมายเลขหนึ่งมาด้วย

ฮอลัรู้สึกถึงความกลัวอันเย็นยะเยือกในท้อง โลกดูเหมือนเอียง
วูบต่อน้ำตาคา

แม่กำลังจะตาย พาหมายเลขหนึ่งมาด้วย

สถานการณ์ต้องแย่แน่หากอาร์ทิมีสขอให้เธอพาจอมเวทย์ม่อน
ผู้ทรงพลังไปด้วย

เธอนึกย้อนกลับไปยังวันหนึ่งเมื่อสิบแปดปีก่อนตอนที่แม่ของเธอ
จากไป ผ่านมาเกือบสองทศวรรษแล้ว แต่ความสูญเสียยังคงเจ็บปวด

บทที่ 3

ร่องรอยของเวกมนตรี

อาร์ทิมิสซีเนียร์เรียกรวมพลในห้องประชุมของคฤหาสน์ ฟาร์ลซึ่งเดิมเป็นห้องจัดเลี้ยง ก่อนหน้านี้ไม่นานได้แกวเพดานสูงลิ่วแบบโกธิกถูกซ่อนไว้ด้วยเพดานปลอม แต่ แองเจลิน ฟาร์ลสั่งรื้อออก แล้วห้องโถงก็ถูกบูรณะกลับ

สู่ความงามสง่าของห้องเพดานสูงสองชั้นแบบดั้งเดิม

อาร์ทิมิส พ่อของเขา และบัคเลอร์ นั่งรอบโต๊ะกระจกบนเก้าอี้หนัง สีคำที่ออกแบบโดยมาร์เซล บรอยเยอร์ ยังมีพื้นที่เหลือให้นั่งได้อีกสิบคน

เมื่อไม่นานมานี้เคยมีนักลักลอบค้าของเถื่อนนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวนี้ อาร์ทิมิสคิด ยังไม่รวมเจ้าแห่งอาชญากรรม นักเจาะระบบ ผู้ซื้อขาย หลักทรัพย์โดยใช้ข้อมูลภายใน นักปลอมแปลง พ่อค้าตลาดมืด และ แมวไมย ธุรกิจเดิมของตระกูลเรา

อาร์ทิมิสซีเนียร์ปิดคอมพิวเตอร์แล็ปท็อป เขาหน้าซีดและเห็นได้ชัดว่าอ่อนล้า แต่ความมุ่งมั่นตั้งใจเปล่งประกายกล้าในดวงตาเหมือนสมัยก่อน

"แผนการเรียบง่าย เราไม่ได้ต้องการแค่ความเห็นที่สอง แต่เราต้องการความเห็นให้มากที่สุด บัคเลอร์จะขึ้นเครื่องบินไปจีน ไม่มีเวลา

สำหรับช่องทางปกติ คังนั้นบางทีอาจต้องหาลานจอดเครื่องบินที่มีการ
ตรวจตราหน่อยหน่อย"

บัคเลอร์พยักหน้า "ผมรู้จักสถานที่แบบนั้น น่าจะไปได้ภายใน
สองวันหากทุกอย่างราบรื่น"

อาร์ทิมิสซีเนียร์พอใจ "ดี เครื่องบินเติมน้ำมันแล้วพร้อมออก
เดินทาง ฉันทักลูกเรือเต็มอัตราและนักบินสำรองไว้ให้ด้วย"

"ผมแค่ต้องเก็บของไม่กี่อย่าง แล้วก็ออกเดินทางได้เลย"

อาร์ทิมิสจินตนาการได้ว่าเป็นของแบบไหน โดยเฉพาะเมื่อไม่มี
เจ้าหน้าที่บนลานจอดเครื่องบิน

"แล้วพ่อจะทำอะไรครับ" เขาถาม

"พ่อจะไปอังกฤษ" อาร์ทิมิสซีเนียร์บอก "พ่อเอาเฮลิคอปเตอร์ไป
ถึงสนามบินลอนดอนซิตี้ได้ แล้วนั่งลิฟต์ขึ้นจากตรงนั้นไปถนนฮาร์ลีย์ มี
ผู้เชี่ยวชาญหลายคนที่พ่อขอคำปรึกษาได้ การส่งพ่อ ไปที่นั่นจะมี
ประสิทธิภาพกว่าพาพวกเขา มาที่นี่ ถ้ามีคนไหนพอจะให้ความกระจ่าง
เกี่ยวกับอาการป่วยของแม่ได้บ้าง พ่อก็จะยอมจ่ายเงินเท่าไรเท่ากันเพื่อ
พาพวกเขากลับมาที่นี่ ซื้องิจการเลยก็ได้ถ้าจำเป็น"

อาร์ทิมิสพยักหน้า เป็นเทคนิคที่ฉลาด แต่ก็ไม่ได้คิดค่าสำหรับผู้ชาย
ที่เคยมกรองอาณาจักรราชอาณาจักรอย่างประสบความสำเร็จมากกว่าสอง
ทศวรรษ รวมถึงกิจการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาด้วย

ทุกอย่างที่อาร์ทิมิสซีเนียร์ทำในตอนนี้ล้วนถูกกฎหมาย ตั้งแต่
กิจการเสื้อผ้าแฟร์เทรดไปจนถึงการมีหุ้นในองค์กรเอิร์ทพาวเวอร์ ซึ่งเป็น
แหล่งรวมตัวของนักธุรกิจผู้มีความคิดคล้ายกัน พวกเขาสร้างทุกอย่าง
ตั้งแต่รถที่ใช้พลังงานหมุนเวียน ไปจนถึงแท่งพลังงานใต้พิภพและแผง
พลังงานแสงอาทิตย์ เขาถึงขั้นคิดตั้งตัวกรองท่อไอเสียรุ่นใหม่ให้รถยนต์

เครื่องบิน และเฮลิคอปเตอร์ของตระกูลฟาวล์เพื่อลดอัตราการปล่อยคาร์บอนของครอบครัวด้วย

"ผมจะอยู่ที่นี้" อาร์ทิสประกาศโดยไม่รอให้มีใครบอก "ผมจะคอยประสานงานให้ทุกคน ติดตั้งเว็บแคมเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญที่ถนนฮาร์ลีย์ได้เห็นแม่ คอยดูแลการทำงานของคอกเตอร์ซัลเกอและมิสบุ๊ค อีกทั้งค้นหาแม่ที่เป็นไปได้ทางอินเทอร์เน็ตด้วย"

อาร์ทิสชีเนียร์ยิ้มน้อยๆ "ใช่เลยลูก พ่อลืมเรื่องเว็บแคมไปเลย"

บัตเลอร์ร้อนใจอยากออกเดินทาง แต่มีประเด็นที่เขาต้องพูดคุยให้ชัดเจนก่อน "ผมไม่สบายใจที่ต้องทิ้งอาร์ทิสไว้ตามลำพัง เขาอาจเป็นอัจฉริยะก็จริง แต่เป็นพวกชอบเข้าไปยุ่งเรื่องคนอื่นจนเป็นนิสัย แถมยังเป็นแม่เหล็กดึงดูดปัญหาด้วย" ผู้คุ้มกันขยับตาให้อาร์ทิส "ผมไม่ได้ว่าคุณนะครับ นายน้อย แต่คุณอาจเปลี่ยนการปิกนิกวันอาทิตย์ให้กลายเป็นเหตุการณ์ใหญ่ระดับนานาชาติได้เลย"

อาร์ทิสยอมรับข้อกล่าวหานี้อย่างหน้าชื่น "ไม่ว่ากัน"

"ฉันเองก็คิดเรื่องนั้น" อาร์ทิสชีเนียร์บอกพลางเกาคาง "แต่ไม่มีทางทำอะไรได้ พี่เลี้ยงยอมพาคุณแม่ไปอยู่ที่กระท่อมของเธอในฮาวท์เป็นเวลาสองวัน แต่อาร์ทิสจำเป็นต้องอยู่ที่นี้ ดังนั้นเขาคงต้องดูแลตัวเอง"

"ไม่มีปัญหาหรอกครับ" อาร์ทิสพูด "ช่วยมีศรัทธากันหน่อยเถอะนะ"

อาร์ทิสชีเนียร์เอื้อมมือข้ามโตะมาลูบมือลูกชาย "ศรัทธาในกันและกันคือทั้งหมดที่เรามีในตอนนี้ เราต้องเชื่อว่าการช่วยชีวิตแม่นั้นเป็นไปได้ ลูกเชื่อหรือไม่"

อาร์ทิสสังเกตเห็นหน้าต่างบานหนึ่งที่อยู่สูงขึ้นไปแง้มเปิดซ้าๆ ไขว่คว้าหนึ่งปลิวเข้ามาในห้องตามสายลมที่ม้วนตัวเข้ามา จากนั้นหน้าต่าง

ก็ดูเหมือนปีกเอง

"ผมเชื่อมั่นเต็มทีครับพ่อ มากขึ้นทุกนาทีกี่ว่าได้"

ฮอลลีไม่เปิดเผยตัวตนกระทั่งชิคอร์สกีรุ่น S-76C ที่ปรับปรุงใหม่

ของอาร์ทิมิสซีเนียร์บินขึ้นจากลานจอดบนคาบฟ้าแล้ว อาร์ทิมิสง่วนอยู่กับการติดตั้งเว็บแคมที่ปลายเคียงแม่คอนเอลฟ์ปรากฏตัวพลางเอามือแตะไหล่เขา

"อาร์ทิมิส ฉันเสียใจด้วยจริงๆ" เธอพูดเสียงนุ่ม

"ขอบคุณที่มานะครับฮอลลี" อาร์ทิมิสพูด "ถึงเร็วจัง"

"ฉันอยู่บนดินในฟินแลนด์นะ การกิจเฝ้าระวังคราเคน"

"อ้อ! ใช่ สัตว์ในตำนานของเทนนิสัน" อาร์ทิมิสพูดพลางหลับตานึกถึงกลอนไม่กี่บรรทัดจากบทกวีอันโด่งดัง

"ใต้สายฟ้าแห่งมหาสมุทรนั้น
คั่งลงพลันในทะเลอันกว้างใหญ่
สิ่งหนึ่งนอนสงบไม่คืบไหว
คราเคนใหญ่ไร้ฝันในห้วงนิทรา"

"นอนสงบเธอ รอไม่ใช่แล้วละ ไว้นายค่อยดูรายงานข่าวที่หลังนะ ดูเหมือนเกิดเหตุแก๊สธรรมชาติระเบิด"

"ผมเคว่าไฟลี้กงกำลังแต่งเรื่องปล่อยข่าวอยู่เช่นเคย"

"ใช่แล้ว"

"ตอนนี้เหลือคราเคนแค่นี้ก็ตัว" อาร์ทิมิสออกความเห็น "เท่าที่จำได้ก็เจ็ดตัวสินะ"

"เจ็ดเธอ" ฮอลลีพูดอย่างประหลาดใจ "เราติดตามอยู่แค่หกตัว
เอง"

"อ้อ! ใช่ หกตัว ผมตั้งใจจะพูดว่าหกนะ ชัคกี้ใหม่ริ" เขาถาม รีบ
เปลี่ยนเรื่องเร็วไปหน่อย

"ทันสมัยกว่าชัคกี้สามปี" ฮอลลีตอบ ตั้งใจจะเก็บเรื่องคราเคน
ไว้สืบสวนในภายหลัง "มีเกราะอัคโคโนมิตีด้วยนะ ถ้าเซ็นเซอร์รู้สึกว่าการัง
จะเกิดเหตุร้าย ทั้งชุดจะปรับตัวเพื่อรองรับแรงปะทะ วันนี้นั่นช่วยชีวิตฉัน
ไว้ครั้งหนึ่งแล้ว"

สัญลักษณ์ข้อความกะพริบในหมวกเกราะของฮอลลี เธออ่าน
ข้อความสั้นนั้นอยู่ครู่หนึ่ง

"หมายเลขหนึ่งกำลังมา พวกนั้นส่งเขามากับกระสวยของหน่วย
แปด แบบนี้ไม่มีทางปิดเรื่องได้นานแน่ เราต้องรีบลงมือโดยเร็ว"

"ดี ผมต้องการความช่วยเหลือทั้งหมดที่ทำได้"

บทสนทนาเงียบลงเมื่อความเจ็บป่วยร้ายแรงของแอนเจลิน ฟาวล์
เข้าครอบงำความคิดทั้งหมด เธอแผ่วรังสีความซัดเซว และกลืนคอกิลลี่
ก็ทำให้บรรยากาศหม่นหมอง

อาร์ทิสทำกล่องเว็บแคมตกกลิ้งลงไปได้เพียง

"ไฟนรกเอ๊ย!" เขาสบถพลางคุกเข่ายื่นแขนเข้าไปในพื้นที่คำมิด
นั้น "ไม่...ไม่ถึง..."

ทันใดนั้นความใหญ่หลวงของสถานการณ์ก็จู่โจมเขาอย่างหนัก

"ผมเป็นลูกชายแบบไหนกัน" เขากระซิบ "คนโกหกและหัวขโมย
ทั้งหมดที่แม่ทำคือรักผมและพยายามปกป้องผม แต่ตอนนี้ท่านอาจตาย"

ฮอลลีช่วยประคองอาร์ทิสให้ลุกขึ้น "นายไม่ใช่คนแบบนั้นอีกแล้ว
นะอาร์ทิส แถมนายยังรักแม่ด้วยใช่ไหม"

"ไม่มีเลย" เธอพูดพลางปล่อยเขา "แค่ร่องรอยของเวทมนตร์ แต่ไม่มีพลัง"

อาร์ทิสก้าวโงนเงนถอยหลัง รู้สึกวิงเวียน

"ผมเข้าใจที่คุณระแวงนะครับฮอลลี่ ผมเคยทำตัวไม่ดีครั้งแล้วครั้งเล่า ตอนนี้คุณจะช่วยตรวจสอบอาการของแม่ผมได้หรือยังครับ"

ฮอลลี่รู้สึกตัวว่าก่อนหน้านี้เธอหลีกเลี่ยงไม่ทำอะไรมากเกินไปว่าเหลือบมองแองเจลิน ฟาวล์แบบผ่านๆ สถานการณ์ทั้งหมดนี้ดึงดูดความทรงจำที่เจ็บปวดกลับคืนมามากมายเกินไป

"ได้สิอาร์ทิส ขอโทษที่ต้องตรวจสอบนะ ฉันต้องการแน่ใจว่าจะเชื่อสิ่งที่นายพูดได้จริงๆ"

"ความรู้สึกของผมไม่สำคัญหรอกครับ" อาร์ทิสพูดพลางจับข้อศอกฮอลลี่พาเดินไปด้วยกัน "ตอนนี้ช่วยแม่ผมที ได้โปรด"

ฮอลลี่ต้องบังคับตัวเองให้ตรวจอาการของแองเจลิน ฟาวล์อย่างละเอียด ทันทีที่ทำเช่นนั้น ความกลัวอันหยั่งรากลึกก็ทำให้เธอรู้สึกแปลบปลาบไปตามแขนขา

"ฉันรู้จักอาการนี้" เธอกระซิบ "ฉันรู้จักมัน"

"คุณคุ้นเคยกับอาการแบบนี้หรือครับ" อาร์ทิสถาม

ใบหน้าและแขนของแม่มีเจลใสที่ผุดจากรูขุมขนมาเคลือบไว้ก่อนจะระเหยหายไป ดวงตาของแองเจลินเบิกกว้างแต่เห็นแค่ตาขาว มีอชุ้มผ้าปูเตียงแน่นรากับพยายามยื้อชีวิต

ฮอลลี่หยิบอุปกรณ์ปฐมพยาบาลจากเข็มขัด วางลงบนโต๊ะข้างเตียง แล้วใช้สาลีเก็บตัวอย่างเจล "เจลนี้ กลิ่นนี้ ไม่ใช่เนะ ไม่ใช่"

"ไม่ใช่อะไรครับ" อาร์ทิสถาม นิ้วจับปลายแขนเธอแน่น

ฮอลลี่ไม่สนใจเขา สวมหมวกเกราะแล้วเชื่อมต่อสัญญาณไปยังกรม

สำรวจ

"โพลี อยู่หรือเปล่า"

เจ้าเซ็นทอร์ตอบรับเมื่อเรียกเป็นครั้งที่สอง "อยู่นี่แล้วฮอลลี คิด
หนักที่โต๊ะทำงาน ผู้บังคับการเคลป์ส่งข้อความมาถามฉันว่าเธออยู่ไหน
สองรอบแล้ว ฉันยกเรื่องพิธีกรรมมาอ้าง ฉันคิดว่าเธอมีเวลาประมาณ..."

ฮอลลีพุดคัก "โพลี ฟังฉันนะ แม่ของอาร์ทิมิส ฉันคิดว่าเรามีปัญหา
บางอย่าง...ฉันคิดว่าเป็นเรื่องใหญ่"

อารมณ์ของเจ้าเซ็นทอร์เปลี่ยนไปทันที ฮอลลีสงสัยว่าก่อนหน้านี้
เขาอาจพูดพรั้งเพื่อซ่อนความกังวล อย่างไรก็ตามเสียข้อความจากอาร์ทิมิสก็
เคร่งเครียดมาก

"โอเค ฉันจะเชื่อมสัญญาณกับระบบของคฤหาสน์ ถ้ามรหส์ผ่าน
จากอาร์ทิมิสสิ"

ฮอลลียกกะบังหน้าขึ้นมองสบตาอาร์ทิมิส "โพลีอยากรู้รหส์ผ่าน
นิรภัยของนาย"

"ได้แน่นอน ได้แน่นอนครับ" อาร์ทิมิสกำลังใจลอย ต้องใช้เวลา
ครู่หนึ่งกว่าจะนิกรหส์ลับของตัวเองได้ "CENTAUR ใช้ตัวพิมพ์ใหญ่
ทั้งหมด"

ได้เปลือกลอก โพลีเก็บสิ่งที่เหมือนคำขมนี้ไว้ในมุมหนึ่งของสมอง
ที่ใช้เก็บความทรงจำล้ำค่า เขาจะจดมันออกมาปลาบปลัมในภายหลัง
แกล้มไวน์สมุนไพรสักแก้ว

"เซ็นทอร์ ได้เลย ฉันเชื่อมระบบได้แล้ว"

โทรทัศน์พลาสมาจอใหญ่บนผนังกะพริบติด แล้วใบหน้าของโพลี
ก็ปรากฏ ตอนแรกพรั้งมัวก่อนจะคมชัด เว็บแคมในมืออาร์ทิมิสส่งเสียง
เบาๆ ขณะเจ้าเซ็นทอร์ปรับมอเตอร์โฟกัสจากระยะไกล

"ยังมีมุมมองมากเท่าไรก็ดี จริงไหม" เขาพูด เสียงคังก้องกังวาน
จากลำโพงโทรทัศน์

อาร์ทิสถือกล้องไว้ตรงหน้าแม่ บังคับมือให้หนึ่งที่สุด

"ผมเคาจากปฏิกิริยาของฮอลลีว่าพวกคุณคุ้นเคยกับอาการแบบนี้
ใช่ไหมครับ"

ฮอลลีชี้ไปยังเจลที่เคลือบใบหน้าของแองเจลิน "เห็นเจlnั้นไหม
โพลี มาจากรูมขน แคมยังกลืนคอกิลลีสีกี ไม่มีข้อสงสัยเลย"

"เป็นไปได้" เจ้าเซ็นทอร์พึมพำ "เรากำจัดมันได้แล้วเมื่อหลาย
ปีก่อน"

อาร์ทิสเริ่มทนไม่ไหวกับการพูดจากลุ่มเครือเช่นนี้

"อะไรที่เป็นไปไม่ได้ครับ กำจัดอะไร"

"เรายังไม่ได้ตรวจวิเคราะห์นะ อาร์ทิส มันอาจเป็นการคว่นสรุป
ก็ได้ ฮอลลี ฉันต้องการอ่านค่าสแกน"

ฮอลลียกฝ่ามือไว้เหนือหน้าผากของแองเจลิน ฟาวล์ แล้วเซ็นเซอร์
อเนกประสงค์ในถุงมือก็ปล่อยเลเซอร์เป็นตาข่ายปกคลุมแม่ของอาร์ทิส

นิ้วของโพลีกระดิกไปมาเหมือนเครื่องบอกจังหวะขณะข้อมูล
หลังไหลเข้ามาในระบบ มันเป็นการกระทำโดยไม่รู้ตัว ดูว่าเรียงกันไป
น้อยในสถานการณ์นี้

"โอเค" เขาพูดหลังจากผ่านไปครึ่งนาที "ฉันได้สิ่งที่ต้องการแล้ว"

ฮอลลีกำมือปิดเซ็นเซอร์ จากนั้นก็ยืนอยู่กับอาร์ทิส จับมือเขาไว้
แน่น รอคอยผลอย่างเงียบๆ มันใช้เวลาไม่นานเลย โดยเฉพาะเมื่อโพลี
พอจะรู้อยู่แล้วว่ากำลังค้นหาอะไร

ใบหน้าของเขาเคร่งขรึมขณะอ่านผล "คอมพิวเคอร์ได้วิเคราะห์
เจลแล้ว ฉันเกรงว่ามันคือสเปิร์มโทริปี"

อาร์ทิมิสสังเกตเห็นว่าฮอลลีจับมือเขาแน่นขึ้น ไม่ว่าสเปล์โทรปีคืออะไร มันต้องไม่ผิดแน่ๆ

เขาผละจากฮอลลีแล้วเดินไปยังโทรทัศน์ติดผนัง "ผมต้องการคำอธิบายครับโพลี เคียวนี่เลยยิ่งดี"

โพลีถอนใจ จากนั้นจึงพยักหน้า "ก็ได้อาร์ทิมิส สเปล์โทรปีเคยเป็นโรคระบาดในหมู่แฟรี่ เมื่อคิดเชื่อจะส่งผลร้ายแรงเหมือนกันหมด และอาการจะทรุดหนักจนถึงขั้นสุดท้ายภายในสามเดือน หลังจากนั้นคนไข้จะมีเวลาไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ โรคนี้มีทุกอย่างก็ว่าได้ ทั้งพิษต่อระบบประสาท ฤทธิ์ทำลายเซลล์ ด้านการรักษาทั่วไปทุกรูปแบบ คุณเคียดเลือกพล่านอย่างยิ่ง อันที่จริงมันเก่งมากเลยนะ"

อาร์ทิมิสขบขันแน่น "เยี่ยมไปเลยครับโพลี อย่างน้อยก็มีบางอย่างที่แม้แต่คุณยังชื่นชม"

โพลีปาดหยอกเหนื่อจากจมูก ชะงักก่อนพูดว่า "ไม่มีทางรักษานะ อาร์ทิมิส ไม่มีอีกต่อไปแล้ว ฉันเกรงว่าแม่ของเธอจะต้องตาย เมื่อดูจากความหนาแน่นของเจล คงต้องบอกว่ามีเวลาสี่สัปดาห์ หรือสามสิบหก ชั่วโมงถ้าคนไข้สู้ อย่างน้อยแม่ของเธอก็จะไม่เจ็บปวดในช่วงเวลาสุดท้าย"

ฮอลลีเดินตัดห้องมาแล้วเอื้อมมือจับไหล่อาร์ทิมิส เธอสังเกตเห็นเพื่อนพี่โคลนของเธอตัวสูงขึ้น

"อาร์ทิมิส มีบางอย่างที่เราทำได้เพื่อให้เธอสบายขึ้นนะ"

อาร์ทิมิสสบัดมือเธอออกเกือบแรง "ไม่ ผมทำสิ่งมหัศจรรย์ได้ ผมมีความสามารถ ข้อมูลคืออาวุธของผม" เขาหันกลับมาสนใจหน้าจอ "โพลี ขอโทษที่โพล่งออกไปแบบนั้น ตอนนี้ผมกลับมาเป็นตัวของตัวเองแล้ว คุณบอกว่ายาสเปล์โทรปีอะไรนี้เป็นโรคระบาด มันเริ่มต้นจากไหนครับ"

"เวทมนตร์" โฟล์ตีตอบสั้นๆ จากนั้นจึงอธิบายว่า "เวทมนตร์มาจากโลก เมื่อโลกดูดซับมลพิษปริมาณมหาศาลไม่ไหว เวทมนตร์ก็ปนเปื้อนไปด้วย สเปลล์โทรปีเผยตัวครั้งแรกเมื่อประมาณยี่สิบปีก่อนในหลินเฟินประเทศจีน"

อาร์ทิสพยักหน้า สมเหตุสมผล หลินเฟินขึ้นชื่อว่ามีระดับมลพิษสูงมาก เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมถ่านหินของจีน อากาศในเมืองนี้จึงเต็มไปด้วยขี้เถ้าลอยว่อน คาร์บอนมอนนอกไซด์ ไนโตรเจนออกไซด์ สารประกอบอินทรีย์ที่ไม่เสถียร สารหนู และตะกั่ว มีมุกตลกในหมู่คนงานชาวจีนว่า หากคุณเกลียดขี้หน้าใครให้ส่งไปหลินเฟิน

"มันติดต่อกับเวทมนตร์ ดังนั้นจึงรักษาด้วยเวทมนตร์ไม่ได้ ภายในสิบปีก็เกือบทำให้แฟร์สูญพันธุ์ เราสูญเสียประชากรไปยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ แอตแลนติสโค่นหนักสุด"

"แต่คุณหยุดมันได้นี่ครับ" อาร์ทิสไม่ยอมแพ้ "คุณต้องค้นพบยารักษาสิ"

"ไม่ใช่ฉัน" โฟล์ตีบอก "โอปอล โคบอย เพื่อนเก่าของเราต่างหากที่เจอยาแก้ เธอใช้เวลาสิบปี จากนั้นก็พยายามคิดค่ายาสูงลิ่ว เราต้องขอคำสั่งศาลเพื่อยึดยามาจากเธอ"

อาร์ทิสร่อนใจมากขึ้นเรื่อยๆ "ผมไม่สนใจการเมืองหรอกครับ โฟล์ตี ผมอยากรู้ว่ายารักษาคืออะไร และทำไมเราถึงเอามาใช้กับแม่ไม่ได้"

"เรื่องมันยาว"

"ก็ย่อสิครับ" อาร์ทิสตวาด

โฟล์ตีหลบทา ไม่กล้าสบตาอาร์ทิส "ยารักษาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตมากมายมีสารเยียวยาที่สำคัญและทำหน้าที่เป็นตัวเพิ่มประสิทธิภาพเวทมนตร์ตามธรรมชาติ แต่การกระทำของมนุษย์

